

Faşist diktatörlük tüm gücü ve olanaklarıyla hak arayışı mücadelelerini de hedeflemektedir. Öğrenci eylemlerinde polis en pervasız biçimde saldırmakta, sosyal medyadaki fişlemelerle beraber operasyonlar düşünce ve ifade özgürlüğüne yönelmekte, işçi ve emekçilerin grev hakkı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile kısıtlanmakta ve polis-asker gücü işçilerin karşısına çıkarılmakta, kültür merkezleri gazete ve dergi büroları düzenli basılmakta, milletvekilleri, belediye başkanları zindanlara atılmaktadır. Bütün bunlar faşist diktatörlüğün rutini.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

29 EKİM-12 KASIM 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 73 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

"Haklarımızı Alana Kadar Direnişe Devam"

Üzerlerinde yıllardır kadercilik, örgütsüzlük, ölü toprağı biriken madenciler, "Işıklar, Atabacası ve Geventepe rödovans; Uyar işçisi "kölevans" mı?" diyerek çıkan yasanın bütün rödovanslı sahaları kapsaması talebiyle mücadelesine devam etti. Madencilerin üzerlerindeki ölü toprağı atma konusundaki hünerini görmeyen Ermenekli patronlar ise işçilerin maaşlarını hâlâ ödemedi. Ermenek'teki Cenne ve Seba madenlerinde çalışan işçiler ödenmeyen maaşları nedeniyle yürüyüş kararı aldı.

RÖPORTAJ s.7

"Cenazemizi Alacağız, Ne Gerekliyorsa Yapacağız"

"Süreci takip edeceğiz, ısrarla isteyeceğiz. Gerekirse tekrar adli tıpa gideceğiz ki gerektiğini düşünüyorum ben. Yapmam gereken neyse onu yapacağım. Beklemek gerekliyorsa bekleyeceğiz ama sonuçta bu cenazemizi alacağız onlara bırakmayacağız. Bunun için de ne yapılması gerekliyorsa yapacağız."

BIÇAK KEMİĞE DAYANDI ÇELİŞKİ KAVGAYA DÖNÜŞÜYOR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

faşizmin topyekün saldırısına karşı halk savaşına tutunalım!

14

GENÇLİK

eşit, parasız, ulaşılabilir, nitelikli bir eğitim için yök'e karşı mücadeleye!

16

DÜNYA

pandemi süreci bahanesi ile ezilmeye çalışılan kitle hareketleri

Dağların "En Küçüğüne", Kavgamızın Asmin'ine...

"Adın deler dağ başında karları

Kokun aşar dereleri yarıları

Çiçek çiçek kuşatırsın dalları telli
duvak

Dalları, mor salkımlı dalları güneş
güneş, dalları"

Dağların Asmin'i, bizim Gökçemiz. 1997 yılında baskılara acılara, soykırımlara yabancı olmayan aynı zamanda bunlara karşı durabilmek için halkın kendi kendine ürettiği direniş pratiği ve özgürlük mücadelesine yabancı olmayan Dersim coğrafyasında dünyaya geldi. Evinin küçüğü okulunun başarılı öğrencisi, arkadaş ortamında sevilen Gökçemiz. Sahi kolay mı büyüdü? Zordur yatılı okulda büyüme. Evinin en küçüğü, en nazlısı Gökçe. Yetiştirdiği ortam olan köydeki yaşamdan doğru çocukluğu emeğin içerisinde ve bu emeğin sömürsünün gölgesinde geçiyordu.

Sekiz yıl Pertek Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nda okudu. Ortaokul yıllarında bile hayal gücü ile üretmeye başla-

mış, resimler yapıyor, şiirler yazıyordu. Liseye geçtiğinde de bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kadının toplumda hak ettiği değeri görmediğini, erkek egemen sistemin hüküm sürdüğünün farkındaydı.

Ülkede yaşanan sınıf mücadelesine tanık oluyor, egemen sınıfların işçilerin, köylülerin üzerindeki baskısını görüyor, hissediyor, yaşıyordu. Gökçe bu farkındalığını, lise yıllarında Partizan'ın örgütsel gelenek, bilinç ve cüretiyle birleştirip yoluna devam etme kararı vermişti.

Can yoldaşı Fadime'nin dağları adım-lamasının ardından Gökçe resimler yapıp, şiirler yazmaya devam ediyor, lise faaliyetlerinden de taviz vermiyordu.

Her gazete dağıtımında bir gazete de can yoldaşı Fadime için dağıtıyordu, her astığı afişte bir tane de onun için asıyordu. Şiirlerinin satır aralarında ona yer veriyordu. Her faaliyette her toplumsal olayda en önde olan her şeye bütün inancıyla koşan Gökçe yoldaş kendinden emin bir şekilde

dağların yolunu tuttu. Başta kendisi bile "Bu incecik bileklerle nasıl bu silahı, bu kocaman çantayı taşıyım" dedi. O küçük utangaç kız gitmiş yerine dünyayı kucaklayan Asmin gelmişti. Kendinden emin sağlam adımlarla ilerleyen her şeyi hemen öğrenmek isteyen, yüzünde gülümsemesi hiç eksilmeyen Asmin gelmişti. O artık sabahlara güneş olacaktı...

Asmin de can yoldaşı Rosa gibi cüreti kuşanıp savaşı büyütme için her zaman elinden gelenin bir fazlasını yapmak istiyordu. Asmin'i her tanıyan her gören gülmelerinden tebesüm ederek anlatırdı. İlk zamanlar insanları dinler uzun uzun sohbetler ederdi. Gözünün nuru olsa yanılsız yanlıştır derdi. Usul usul tütününü sarıp derin derin içine çekip uzunca susardı... Susarken bile ne çok şey anlatıyordu aslında. Tek bir bakışından ne demek istediğini anlatabiliyordu Asmin...

Dağların, Partisinin şen şakrak Asmin'i... Örgütün küçüğü Asmin... Bir keresinde bir yoldaş "Asmin örgütün en küçüğü gelen çikolataları ona ve-

riyoruz" demişti. Küçük yaşta kendini davaya adanmış kadın. O inandığı dava uğruna bedenini yüreğini davaya adadı. Yapmak istediklerini yaşamak istediklerini yaşadı. Asmin 6 yıl boyunca tüm bilgi birikim ve pratiğiyle Dersim dağlarını adımlayarak inandığı dava uğruna savaştı. 2020 yılının Ekim ayında ise yoldaşı, aynı zamanda komutanı Özgür ile faşist TC'nin hava saldırısında ölümsüzleşti. Tıpkı kendinden 1 ay önce ölümsüzleşen Rosa yoldaş gibi... 1997 yılında Pertek'te Gökçe olarak başlayıp 2020'de Ovacık'ta Asmin olarak devam eden bu yol, uzun devrim yürüyüşünün birkaç adımıdır. Dağların Asmin'i Halk Savaşı'nda ısrarın adıdır.

Dersim'den Bir Yoldaş

Yüreğimin zincirleri bunlar

Paslanmış, yıpranmış
Yağmurlu günler gibi
Aydınlanmayı bekliyor

Çaresiz,

Evsiz,

Yurtsuz,

Küçük bir kız çocuğunun
Utancı gibi,

Gizli ve anlamsız

Kaleme ve kağıda

Tüm anlamını yüklemiş

Sevdanın

Bir gemi misali

Yavaş yavaş ilerliyor.

Karla kaplı gülüşlerin

Bahar gelecek, dağlarına

Çiçekler tomurcuk açacak

Gözyaşları eritecek

Karları...

Hasret hiç bu kadar

Hırçın olmayacak

Ölüm acımasız,

Ve çaresizce,

Haber alınamayacak,

Gidip-dönmeyenlerden...

Asmin Welat (Gökçe Kurban)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

KORKUSUZLUK, BIÇAĞIN KEMİĞE DAYANDIĞI, ÇELİŞKİNİN KAVGAYA DÖNÜŞTÜĞÜ ANDA KUŞANILIR!

"Sanki suçlu bizmiş gibi, sanki hırsızlığı, namussuzluğu, arsızlığı biz yapmış gibi hesabı bizden sormaya çalışıyor... Öyle mi alay komutanı? Buradayız biz! Yıllarca arkadaşımızın bedeninden parçalar kopartıldı o madende, parçalar! Şimdi bize güç göstereceksiniz ve biz bu güçten korkacağız öyle mi? Vallahi de korkmuyoruz, billahi de korkmuyoruz sizden!"

Soma ve Ermenek maden işçileri, olgunlaşan ve keskinleşen çelişkilerin en yalın ve net şekilde nasıl bir tutuma dönüşeceğini bu sözlerle gösterdi. Korku işçilerin karşısına dikilen orduya karşı bir haykırıyla parçalandı. Korkusuzluk ilan edilirken bu duruş emekçiler cephesinde mayalanan, büyüyen bir şekillenişin de ifadesidir. Politik ve ekonomik kriz şartlarına, salgın gibi halk sağlığı sorunu ve onun yarattığı yeni ve kapsamlı sorunların eklenmesi ile büyüyen çelişkileri; dozu düşmeyen baskı-sindirme, içerde ve dışarda Kürt düşmanlığı ve askeri saldırganlık ve işgallerle köruklediği şovenizm rüzgarı dahi dindirmemektedir. Çelişkiler büyümekte, öfke kabarmaktadır. AKP-MHP bloğunun yarattığı baskı ve sindirmeyle oluşan korku ikliminin yönetilmesi onlar açısından her geçen gün zorlaşmaktadır. Tam anlamıyla krizi sürekli şekilde yeni krizlerle, yeni saldırı dalgasıyla yönetme biçimine dönmüştür. Bu saldırı dalgası sadece iç politikada, halk yığınlarına devrimci-ilerici güçlere yönelik değil dışarda sorun ve çelişki yaşanan her alanda açık ve kesin bir şekilde saf tutma ve askeri gücünü seferber etme konumlanışı almaktadır. Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya uzanan işgal ve saldırganlık, Kırım'dan Kafkaslar'a kadar heves eden bir çizgiye doğru yürümektedir. Azerbaycan-Ermenistan savaşında fırsatı kaçırmayan faşist diktatörlük Ermeni düşmanlığını en çürümüş ve soykırımcı şovenist argümanlarla tırmandırıp savaşın adeta bir parçası olmak için çırpınır hale gelmiştir. En ufak bir işaretle silahını, uçağını, topunu kuşanarak savaş cephesine koşmaya hevesli bir siyasi çizgi izlemiştir.

ŞOVENİZME KARŞI KESKİN VE SAKINIMSIZ SAVAŞIM

Faşist diktatörlüğün gündemi yönetme biçimi, sürekli ve istikrarlı şekilde şovenist argümanlar üretmek şeklinindedir. Büyük çaplı hamasi söylemler, attıkları her adımı "milli ve yerli" pa-

tenti ile süsleyen bir yalancılık, bitmek bilmeyen yer yer "ümmete" yer yer "Türklüğe" liderlik misyonu, "emperyalistlere" ayar verme çabası ile adeta şovenizm köpüğü oluşturularak kitleler boğulmaktadır. Bu şovenizmin asla bitmeyen besin kaynaklarından birisi de Kürt düşmanlığıdır. İçeride ve dışarıda askeri saldırı ve işgaller ile Kürt ulusal haklarının gerçekleşmesini engellemeyi amaçlayan yönelim kuruluş felsefesinin hem bir gereği hem de Ortadoğu politikasının paradoksu durumundadır. Bu yönelim faşist diktatörlüğün ayağındaki pranga olduğu kadar, varoluşsal korkularının temeli durumundadır. Bu onu daha fazla saldırı politikasına itelemekte,

Kürt Ulusal Hareketi'nin tümüyle belini kırıp ABD emperyalizmi ile birlikte kendi siyasi yönelimine tabi kılacak noktaya getirme eksenindedir. Bunun gerçekleşmediği, geciktirildiği her durum ise faşizmi daha fazla saldırgan hale getirmektedir. Acımasız ve pervasız bir imha savaşı, büyük çaplı bir Kürt düşmanlığı ve emperyalist güçlere bu uğurda daha köklü bir uşak olma zeminini örgütlemektedir. Bu bağlamda Türk hakim sınıflarının her cephede şovenizmi körukleyen yönelimi durmaksızın mücadele edilmesi ve hiçbir zaman hedeften çıkarılmaması gereken niteliklerden birisidir. Zira varolan çok yönlü saldırganlık politikasının yönetilmesinde en güçlü ideolojik argüman şovenizmdir. Geniş kitleleri uyutmanın, ulusal gururu okşayarak ezilenleri düşkünleştirip, çürütmenin yolu şovenizm olmaktadır. Bu bağlamda faşizmin tüm saldırgan politikaları hedefe konulurken, çok uluslu toplumsal yapıda Kürt ulusuna tam

hak eşitliği ve kendi kaderini tayin etme hakkı açık, kesin ve kararlı şekilde propaganda edilmelidir.

Faşist diktatörlük tüm gücü ve olanaklarıyla hak arayışı mücadelelerini de hedeflemektedir. Öğrenci eylemlerinde polis en pervasız biçimde saldırmakta, sosyal medyadaki fişlemelerle beraber operasyonlar düşünce ve ifade özgürlüğüne yönelmekte, işçi ve emekçilerin grev hakkı Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile kısıtlanmakta ve polis-asker gücü işçilerin karşısına çıkarılmakta, kültür merkezleri gazete ve dergi büroları düzenli basılmakta, milletvekilleri, belediye başkanları zindanlara atılmaktadır. Bütün bunlar faşist diktatörlüğün rutindir. Ege-

NUBAR, ÖZGÜR, ASMİN VE ROSAYI SAHIPLENMEK HALK SAVAŞI'NDA ISRARDIR

Faşizm gerilla mücadelesine saldıran gerilla cenazelerine yönelik de özel bir politika benimsemektedir. Eylül ve Ekim ayında şehit düşen Nubar, Özgür, Rosa ve Asmin'in cenazeleri hala ailelerine verilmemiştir. Bu açık bir şekilde halk savaşına ve sınıf mücadelesine yönelik saldırının bir ayağını oluşturmaktadır. Kavgada ölümsüzleşenleri kimsesiz bırakma, geride kalanları yıldırma ve sahiplenemez hale getirmenin bir politikası olarak hayata geçirilmektedir. Mücadelenin gerekliliğini bu şekilde anlam yitimine uğratmaya çalışan bir saldırı söz konusudur. Bu saldırıyı göğüslemek ve boşa çıkarmak andaki önemli görevlerden birisidir. Bu tüm yaratıcı yol ve yöntemler kullanılarak bir seferberlik mücadelesine çevrilmelidir.

Sınıf mücadelesi olgunlaşmış çelişkiler büyümektedir. İçinden geçtiğimiz koşullarda hareketin zayıflığı ve durgunluğu sürekliliğe engel değildir. Unutulmamalıdır ki çelişkinin demlendiği ve kıvama geldiği nokta sınıf mücadelesinde büyük gelişmelerin kapısının aralandığı evre olacaktır. Devrimci irade konusunda "bambu" nun hikayesi unutmamalıdır: "Bambu ağacının önce tohumu ekilir, sulanır ve gübrelenir. Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik olmaz. Tohum yeniden sulanıp gübrelenir. Bambu ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez. Üçüncü ve dördüncü yıllarda her yıl yapılan işlem tekrar edilerek bambu tohumu sulanır ve gübrelenir. Nihayet beşinci yılın sonlarına doğru bambu yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık 27 metre boyuna ulaşır." Devrimci mücadelede de süreklilik ve güçlü tarihsel kavrayış önemlidir. Bambu 6 haftada 27 metre uzamamıştır, tam beş yıllık bir sürecin ürünü olmuştur. Bu yüzden devrimci kararlılık, sabır, umut, devrime inanç, kitlelere sonsuz bir güvenle kavgaya sarılmamızdır. Korkunun sofrasına değil tarihin eğilimine cesaretle sarılarak oturmadan tüm enerjimizle yürüyüşümüzü sürdürmeliyiz. Nubar, Özgür, Asmin ve Rosa'nın kanlarıyla suladığı, canlarıyla sahiplendiği Halk Savaşı çizgisinin zaferi için aynı kararlılığı, sabrı ve inancı gösterme zamanıdır.

menler arasındaki kapışma ise krize paralel büyümektedir. Faşist klikler arasında ve iç mücadelede sular hiç durulmamaktadır. CHP'de Muharrem İnce, İYİP'te Ümit Özdağ ve FETÖ'cülük tartışması, AKP içinde içişleri, Sağlık ve Maliye Bakanları arasındaki bitmeyen gerginlik; Millet ve Cumhuriyetçi İttifakında sürekli yeni arayışlar ve karşılıklı bloklar arasındaki saldırılar ve nihayet erken seçim tartışmalarıyla büyüyen yangın, politik krizin ve çelişkilerin boyutunu göstermektedir. Bu tablo kuşkusuz yönetmeye dair sorunlara işaretler. Egemenler arasındaki çelişki ve çatışmanın tırmanması devrimci mücadelenin mayalanması ve büyümesi açısından yeni olanaklar anlamına gelmektedir. Bu saflaşma ve kapışma içinde komünistlerin, devrimcilerin tutumu mücadele ve direniş hattını büyütme, taraflar arasındaki gerici mücadeleyi halk kitlelerine etkin şekilde anlatmak ve örgütlenme olanağına çevirmek olmalıdır.

Soma ve Ermenekli Madenciler Kararlı: "Haklarımızı Alana Kadar Direnişe Devam"

Bundan 6 sene önce 13 Mayıs 2014'te Soma'da 301 işçinin hayatını kaybettiği bir katliam yaşandı.

Katliamın yaşandığı maden ocağı Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) aitti fakat işletmesi 2009 yılının ardından Soma AŞ'ye verilmişti. Rödovals sistemiyle işletilen madendeki üretim, Soma AŞ'ye geçtikten sonra 10 kat arttı. Üretim bu denli arttırılırken işçi sayısında bir değişiklik yapılmadı ve işçiler kölelik koşullarına daha fazla mahkûm edildi, üzerlerindeki baskılar arttı. İşte devlet ve Soma AŞ anlaşmasıyla işletilen madende katliam bu koşullarda gerçekleşti... Bu katliam madendeki havalandırmaların azlığı, havaların aşırı ısınmasına rağmen ara verilmeyen üretim, eski ve işlevini yitirmiş gaz maskeleri; ranta dayalı taşeron sistemi sonucunda yaşandı. Öyle ki şirketle devletin bağı o denli güçlüydü ki katliamın ardından madenci anıtına yürümek isteyenlere, polis gaz bombası ve plastik mermiyle saldırdı; Erdoğan'ın danışmanı Yusuf Yerkel bir madenciyi tekmeledi. Son olarak şirkete bağlı ocaklar kapatıldı ve madenciler tazminatları dahi ödenmeden işten atıldı.

Olaylar sıcaklığına böyle yaşanırken daha sonra TC'nin dipsiz bir kuyu olan yargılama süreci başladı. Elbet-

te sahada devletle böylesi ortaklıkların kurulduğu durumda patronlar, karşılarında yargının "bağımsızlığını" bulmadı. Aklanıp temizlendiler, 2020 yılında Soma A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan tahliye edildi. İzmir Bölge Adliye Mahkemesi tarafından geri kalan 4 sanığa ise "tak-sirle ölüme sebebiyet vermekten" ceza verildi. Fakat onların da 2020'de ortaya atılan İnfaz Yasası'yla 2022 Eylül'ünde tahliye olabileceği ortaya çıktı.

Bütün bunlar, örgütlülüğün zayıf olduğu bir bölgede, kölelik koşullarında çalışan madencilerin başına geldi. Erdoğan başta olmak üzere bütün burjuva siyasetçiler, doğrudan ve dolaylı olarak yaşananların madencinin "fıtratında" olduğunu söyledi ve ima etti. Burjuva medya bu kadercer anlayışın yayılmasını sağladı. Ezcümle kayıplardan dolayı artan acının telafisi öteki dünyaya havale edilmek istendi.

Madencilerin direnci hem psikolojik hem de fiziksel baskılara karşı bu atmosferde, buldukları pozisyona rağmen arttı. Dirençleri; ödenmeyen hakları için Ankara'ya yürüme kararı aldırdı. "Patron çaldı, sarı sendika sattı, TKİ izledi, yargı görmedi" diyerek yola çıkan işçilerin mücadelesi başladı. Madencilerin sürdürdüğü

mücadele 2020 Temmuz'unda yanıt verdi ve rödovalı sahalarındaki alt işveren-üst işveren bağı ilk defa yargıda kabul gördü. Soma AŞ'ye bağlı rödovalı; Işıklar, Atabacası ve Geventepe sahalarındaki işçilerin tazminatının ödeneceği netleşti.

Üzerlerinde yıllardır kadercilik, örgütsüzlük, ölü toprağı biriken madenciler, "Işıklar, Atabacası ve Geventepe rödovals; Uyar işçisi "kölevans" mı?" diyerek çıkan yasanın bütün rödovalı sahaları kapsamı talebiyle mücadelesine devam etti. Madencilerin üzerlerindeki ölü toprağı atma konusundaki hünerini görmeyen Ermenekli patronlar ise işçilerin maaşlarını hâlâ ödemedi. Ermenek'teki Cenne ve Seba madenlerinde çalışan işçiler ödenmeyen maaşları ve olumsuz çalışma şartları nedeniyle yürüyüş kararı aldı.

Somalı işçiler Ankara'ya yürüyeceğini duyurmasının ardından Manisa Valiliği 6 Ekim'de kentteki eylem ve etkinlikleri 15 gün süreyle yasakladı. Madenciler, taleplerinin karşılanması durumunda yürüyüşe geçeceklerini ve bu kararın yürüyüşlerini engellemeyeceğini belirtti. Ankara yürüyüşü öncesi Soma'da katledilen 301 madencinin bulunduğu anıt mezarı ziyaret edildi.

Yürüyüşün Ermenek kolundaki madencilerin yolu jandarma tarafından kesildi. Burada yürüyüş konusunda haklılığını savunan madencilere jandarma gaz bombası ve plastik mermi ile saldırdı. Bağımsız Maden İş Genel Başkanı Tahir Çetin darp edilirken bir madenci gözaltına alındı.

"BİR TANE KIÇI KIRIK PATRONDAN HESAP SORAMAYAN DEVLET..."

Madenciler, yasaklamaların mücadelelerin önüne geçemeyeceğini belirtti ve 12 Ekim'den bu yana yürüyüş için kararlılıklarını gösterdi. Jandarma, "kamu düzenini bozmak"la suçladığı işçileri gözaltına almakla tehdit etse de işçiler,

"Gözaltına alırsanız sabah tekrar buraya geliriz" dedi. 17 Ekim'de Manisa Salihli'de madenci arkadaşlarının gözaltına alınmasına tepki gösteren ve jandarma ablukasını protesto eden madenciler adına Kamil Kartal, "Bir tane kiçi kırık patrondan hesap sormayı beceremeyen devlet gücünü bizde sınavacak. Öyle mi? Öyle mi alay komutanı? Şimdi bize güç göstereceksiniz ha! Ve biz de bundan korkacağız. Vallahi de billahi de korkmuyoruz sizden..." diyerek tepkisini gösterdi.

Yapmak istedikleri yürüyüşler ve haklarını aradıkları her alanda devletin jandarma ve polisiyle sıklıkla karşı karşıya gelen madencilerin sınıf bilinçleri de bu süreçte gelişti. Öyle ki bütün haklılıklarına rağmen devlet tarafından yürüyüşleri engellenen madenciler, engellemelerle karşılaştıkça, bu engellerin nasıl aşılacağı konusunda da hemfikir oldu. Daha kitlesel ve kararlı olan yürüyüşleri bunu gösterdi.

Haklarını arayan madenciler her engellendiğinde bu devletin kimin, kimlerin olduğu sorusu yanıt bulacaktır. Bugün madencilerin hakları için verdiği mücadelenin desteklenmesi, proleter bilinci ve mücadeleyi geliştirecektir.

"Mevzileri Boş Kalmayacak, Silahları Susmayacak, Onlarla Kazanacağız! Nubar, Özgür, Rosa ve Asmin Yoldaşlar Ölümsüzdür!"

HABER MERKEZİ- Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıları için TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından bir açıklama yayınlandı. ikk-online3.net sitesinde yayımlanan açıklama şu şekilde:

"Faşist TC devletinin tüm teknik, teknolojik, ideolojik saldırılarıyla Gerilla Savaşı'nı topyekün imhaya yöneldiği bu günlerde, Partimizin önder kadrolarından, savaşımızın askeri kurmaylarından, Halk Savaşı'nın gözü pek militanlarından dört Halk Savaşçısı'nı ölümsüzlüğe uğurladık. 6-9 Eylül ve 1-4 Ekim tarihlerinde düşman güçleri, Ovacık'a bağlı Büyükköy ve Hacibirim kırsallarını Kobra helikopterler, SiHA'lar ve Savaş uçaklarıyla yoğun bir şekilde bombardımana tuttu. Bu saldırılarda Partimizin önder kadrolarından Bölge Siyasi Komiserimiz Nubar parti isimli Erol Volkan İldem, Dersim Bölge Komutanımız Özgür parti isimli Ali Kemal Yılmaz, Birim komutanlarımızdan Rosa parti isimli Fadime Çakıl ve Halk Savaşçısı Asmin parti isimli Gökçe Kurban yoldaşlar ölümsüzleşti.

Henüz Nubar ve Rosa yoldaşların kaybının yaralarını sararken, özel bir görev için bölgede bulunan Özgür ve Asmin yoldaşların kaybı acımızı, öfkemizi ve intikam duygumuzu iki kat artırdı. Düşmanın bir aylık zaman diliminde gerilla birliklerimizin üzerine en üstün teknolojik donanımı, sayısal üstünlüğü ve istihbarat ağıyla yönelmesi sonucu aldığımız bu kayıplar, oldukça ağırdır ama savaş irademizle, tarihsel tecrübemizle, zafere olan inancımızla yoldaşlarımızın mevzilerinin dolacağını bir kez daha ilan ediyoruz.

Düşmanımızın taktik olarak güçlü olduğunun farkındayız. Bunu küçümsemiyoruz. Ancak Gerilla Savaşı'nın yaratıcı taktikleriyle, stratejik hattımıza, buna önderlik eden Partimize ve savaşın özneleri işçi sınıfı ve emekçi halkımıza olan inancımızla bunu tersine çevirme iddiasını da taşıyoruz. Varsın düşmanımız SiHA'ları, Helikopterleri, Savaş Uçaklarıyla aldığı sonuçları zafere naralarıyla haykırınsın! Varsın "bitirdik", "bitiriyoruz" diyerek avazları çıktığı kadar bağırınsın! Zafer sevinçlerini kursaklarında bırakacağız! "Bittiler",

"Tükendiler" ilanını, yoldaşlarımızın intikamını alarak, düşmana darbeler vurarak, savaşı geliştirip, güçlenerek tarihin çöplüğüne atacağız!

Yoldaşlar,

Zorlu bir süreçten geçiyoruz. Gerek düşmanın topyekün saldırıları gerekse de tasfiyeciler, bu zorluğu daha da artırmaktadır. Ancak bizler bu zorluğu göğüsleyecek kudrete sahibiz. Bu kayıpların yabancıları değiliz ve her defasında yaralarımızı sararak yolumuzu daha emin adımlarla yürümesini bildik. Nubar ve Özgür yoldaşlar, bunun en somut örneklerindendi.

ri şekillenişinde belirleyici bir pozisyonda olan Nubar yoldaş, Partimize yönelik gerçekleşen sağ-tasfiyeciler saldırılarının gerilla alanında boşa çıkarılması ve başarısız olmasında birinci derecede aktif rol oynayarak, önderlik misyonuna uygun bir konumlanışla gerilla alanının neredeyse tamamının partiden yana saf tutmasında kilit bir rol oynadı. Kendi deyimiyle "aslolan sınıf mücadelesi ve devrimin görevlerinin açığa çıkarılması ve bu görevleri yerine getirmek için donanmak" şiarı, onda bütün yaşamı boyunca karşılığını buldu.

bilerek hızla askeri ve politik olarak kendini geliştirdi. Birçok askeri pratikte görev alan Rosa yoldaş, 2016 yılından ölümsüzleştiği tarihe kadar Birim Komutanı görevini üslendi. 2018 yılında Çiğdem ve Nergiz yoldaşların ölümsüzleşmesinin ardından TİKKO Parti Kadın Komitesi'ne atanarak, kadının savaşa katılımında öncülük rolünü üslendi.

Asmin (Gökçe Kurban) yoldaş da 2014 yılında, tıpkı Rosa yoldaş gibi Dersim'de Komsomol saflarından 17 yaşındayken katıldı gerillaya. Kısa zamanda gerilla yaşamına adapte olarak savaşın ihtiyaçlarına göre kendini hızla geliştirdi. Kadının savaşta özne olması için yürütülen mücadelede öne çıkan Asmin yoldaş, kararlılığı ve coşkusuyla birçok askeri pratikte en önde yer aldı. En zor anlarda bile ortamdaki canlılığı ve neşesiyle umudu hep diri tutmayı başardı.

2 Haziran 2020'de Ovacık'ta ölümsüzleşen Şerzan (Hasan Ataş) yoldaşla aynı pusuya düşen, düşmanla çatışarak çemberi yaran ve Şerzan yoldaşın bayrağını da devralarak anın görevlerine daha sıkı sarılan Rosa ve Asmin yoldaşlardan, kendini tereddütsüz kavgaya adama cüretini şimdi biz devraldık.

Onların, beş kızıl karanfilimizin ardından gerilla savaşımızın politik ve askeri önderliğini yüklenme cüretleri ve iddiaları bizlere güç vermektedir. Nasıl ki onlar, 2 Şubat sonrası ellerini tereddütsüz taşın altına koyduysa şimdi bu görevi yüklenmek bize düşmüştür.

Nubar (Erol Volkan İldem) yoldaş, 2009 yılından ölümsüzleştiği tarihe kadar gerilla alanında savaşın sorunlarına kafa yordu, 2011 yılında Eylem (Sefagül Kesgin) yoldaştan devraldığı politik önderlik misyonunu yükledi. Onda karamsarlığa, umutsuzluğa yer yoktu. En çaresiz görünen anda bile bir çıkış yolu bularak yoldaşlarını da sevk etmesini ve muhakeme becerisiyle askeri konularda da ön açıcı bir misyon yüklenmesini bildi. Onun olduğu yerde güven vardı. Onun olduğu yerde coşku vardı. Onun olduğu yerde iddia vardı.

Özellikle 2 Şubat sonrası gerilla alanının ideolojik-politik-örgütsel ve aske-

Özgür (Ali Kemal Yılmaz) yoldaş, 2007 yılında Komsomol saflarından gerillaya katıldı. Kısa zamanda komutanlaşarak savaşımızın askeri kurmayları arasında yerini aldı. 2011 yılından ölümsüzleştiği tarihe kadar Dersim Bölge Komutanlığı Üyesi olan Özgür yoldaş, 2017 yılından sonra Bölge Komutanı oldu. Birçok askeri eylemin örgütlenmesi ve komutasında görev aldı. En zorlu zamanlarda bile inancını ve kararlılığını yitirmeden yoldaşlarına öncülük etmesini bildi. Gerilla içinde coşkusu ve neşesiyle büyük bir yer kaplayan Özgür yoldaş, kitlelerle kurduğu güçlü ilişkilerde onları harekete geçirip savaşın ihtiyaçlarına göre örgütlemesiyle de öne çıktı.

Rosa (Fadime Çakıl) yoldaş, 2013 yılında Dersim'de Komsomol saflarından henüz 17 yaşındayken gerillaya katıldı. Halkın yaşadığı acıları yüreğinde derinden hisseden yoldaş, bunu düşmana kine dönüştürmeyi

Yoldaşlar, Dostlar, Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız;

Faşizmin saldırılarının en koyu haliyle yaşandığı, nefes almanın bile bir eziyete dönüştürüldüğü bu günlerde ölümsüz yoldaşlarımızın dağlardan haykırdığı kavga şiarları, ölümün yeni bir yaşamı müjdelemesidir.

Şimdi yoldaşlarımızın şiarlarını daha gür bir sesle haykırma, onların bıraktığı bayrağı daha yükseğe kaldırma, silahlarını yeni ellere teslim etme zamanıdır. Süreç bizlere bir kez daha göstermiştir ki, savaşmaktan başka yolumuz yoktur. Bunun için Halk Savaşı'nın andaki görevi olan Gerilla Savaşı'nı güçlendirme, Partimizin 1. Kongresinde belirttiği 'tutunma ve direnme savaşını' güçlü mevzilere çevirme zamanıdır."

TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı"

"Bu Saldırıları İnsanlığa, İnsan Onuruna Yapılmıştır"

Devletin, bir politikası haline gelen, gerilla cenazelerine, mezarlıklara dönük saldırısı; halkın değerlerini yok etmeye çalışmasına dair İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ile röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- "Çözüm süreci"nin ardından devletin ilk saldırıları, cenazelere ve mezarlıklara oldu. Neden ilk hedef, mezarlıklar ve cenazeler oluyor?

GÜLSEREN YOLERİ- Çözüm süreci; halkın barışa ihtiyaç duyan kesiminde güçlü bir barış umudu yaratmış, başlangıçta barış istemeyen kesimlerinde ise çözüm sürecinde çatışmaların ve dolayısı ile asker ölümlerinin durması, görünürde de olsa ekonomik istikrarın güçlenmesi, toplumsal stresin gerilemesi ve güven duygusunun yükselmesi barış fikrine eğilimi güçlendirmişti.

Çözüm masasını devirerek savaş politikalarına geri dönmek devlet için sorun olmadı. Ancak, çözüm sürecinin bitmesi görünüşte ani bir şekilde gerçekleştiğinden, bir yandan toplumda oluşan barış umudunun, barışa dair olumlu düşünce ve duyguların da hızla ortadan kaldırılması, öte yandan düşmanlık duygularının, savaş ve çatışmadan yana eğilimin güçlendirilmesi gerekiyordu. Bu yüzden çok sert politikalar uygulamaya konuldu. Katliamlar, sokağa çıkma yasakları sırasında yaşanan ağır saldırılar, insanların katledilmeleri, göç ettirilmeleri, kentlerin yakılıp yıkılması, tarihi ve kültürel değerlere yapılan ağır saldırılar gerçekleştirildi.

Devamında cenazelere ve mezarlıklara yapılan saldırılar geldi. Bir anlamda halkın özellikle Kürtlerin sinir uçlarına saldırdılar, manevi değerlerini hiçe saydılar ve hiçbir inançta, hiçbir kültürde hoş görülmecek, savaş hukukunda bile kabul edilmeyecek bir saldırıyı gerçekleştirdiler.

Kabul edilmesi, sineye çekilmesi

imkansız bir şey yapmış oldular. Bu aynı zamanda bir aşağılama değersizleştirme davranışydı çünkü. Sadece Kürtlerin gözünde değil, Kürtlere düşmanca bakan kesimlerin gözünde de Kürtlerle eşit bir yaşam fikrini tamamen bitirebilmek için bu değersizleştirme politikasından medet umuldu belli ki.

Kürtlerde oluşan barış umudunu böylece kırdılar. Barışa eğilim duyan diğer kesimleri direk baskıya daha az maruz kaldı ama Kürtlere yapılanlar üzerinden tehdit çok büyüktü ve barışın gerçekleşmeyeceği fikri

böylece bu kesimde de kabul görmüş oldu.

Böylece sadece barış fikri ya da umudu zarar görmedi, düşmanlık fikri ve duygusu da güçlendirildi. Böylece devletin savaş politikalarını hayata geçirmesi kolaylaştırılmış oldu.

YENİ DEMOKRASİ- Bu saldırı politikalarını devlet tüm kurumlarıyla yürütüyor aslında. Bu süreçte devlet Adli Tıp Kurumları'na nasıl bir rol biçiyor?

YOLERİ- Adli Tıp Kurumu (ATK) bağımsız bir kurum değil. Dolayısıyla tarafsız da değil. Adalet Bakanlığı'na bağlı bir devlet kurumu. İşlevini yerine getiriyor aslında. Özellikle kritik dönemlerde, siyasetin ihtiyaç duyduğu neredeyse her zaman siyaseten faaliyet yürütüyor, kararlarını bu baskıyla veriyor.

Bu siyasi tahakküme karşı çıkan yöneticilerine yönelik açılan dava ve yapılan karalamalar da bu görüşü doğruluyor aslında.

YENİDEMOKRASİ- Garzan Mezarlığı'ndan 282 cenaze çıkarılıp kaldırımlara gömüldü, yüzlerce cenaze ATK'larda ya da kimsesizler mezarlığında. DNA eşleştirme süreci aileler için bir işkenceye dönüştürülüyor. Bu süreçte neler yaşanıyor ve devlet açısından neler hedefleniyor?

YOLERİ- Çözüm sürecinin bitmesi ile birlikte çatışmalarda ölen gerillaların defnedildikleri mezarlıklar da bir

değerlerinin sorgulandığı bir süreç yaşanıyor halihazırda.

YENİ DEMOKRASİ- Bu süreçte nasıl bir ortak hatta buluşulmalı? Demokratik kitle örgütleri ve insan hakları örgütleri neler yapıyor, neler yapmalı?

YOLERİ- Yaşananlar; barış umudunun, barış fikrinin yerini hayal kırıklığına, düşmanlığa savaş politikalarına bırakması ile sonuçlanmış oldu.

Cenazelere ve mezarlıklara yapılan bu saldırılar ise; manevi değerler, kültürel değerler, insani değerler ve hukuk normları hiçe sayılarak gerçekleştirildi. Bir halkın değerleri ile itibarıyla oynandı, geçmişine ölümlerine hakaret edilerek gelecek umutları kırıldı. Ama bu saldırı aslında insanlığa yapılmış, insan onuruna yapılmış bir saldırıydı ve Kürtlerin dışındaki lere gösterilen bir sopaydı aynı zamanda, size de aynı yapıyoruz dendi bir anlamda.

Tablo böyleyken ailelerin yanında bir avuç insan hakları savunucusu

bir avuç hukukçudan başka kimse yok. Bu saldırıya karşı bir yandan etkili bir hukuk mücadelesi verilmeye çalışılıyor, bir yandan kamuoyu yaratılmaya çalışılıyor.

Yapılan açıklamalara muhalif dernek ve oluşumların temsilcileri geliyor tabii ki ama toplumsal bir destek ve dayanışma örgütlenemiyor. Böylesine insani bir meselede ortak bir hat yaratılmamış olmasında, halen devletin kavramlarıyla düşünüyor olmamızın etkisi olabilir diye düşünüyorum. Cenazelerin çoğunluğunun gerilla cenazesi olması, meselenin insani özünü perdeler belki de. Tam iki buçuk yıllık uzun bir süreçte bir toplumsal sahiplenme yaratılmamış olması toplumsal muhalefetin kendisini bu açıdan sorgulamasını gerektirir.

"Cenazemizi Alacağız, Ne Gerekiyorsa Yapacağız"

1-4 Ekim tarihleri arasında Dersim Ovacık'ta yaşanan bombardımanda, Halk Savaşçısı Gökçe Kurban (Asmin) ile birlikte ölümsüzleşen Halk Ordusu Dersim Bölge Komutanı Ali Kemal Yılmaz (Özgür)'ün babası Hüseyin Yılmaz, Ali Kemal Yılmaz'ı anlattı. Dersim'de bir ay içerisinde ölümsüzleşen 4 Halk Savaşçısı'nın cenazesinin hala teslim edilmemesini, psikolojik işkençe olarak niteleyen Hüseyin Yılmaz, "Cenazelerimizi alacağız, ne gerekiyorsa yapacağız" dedi.

YENİ DEMOKRASİ- Bize biraz Ali Kemal Yılmaz (Özgür)'ün çocukluğundan, gençliğinden bahsedebilir misiniz?

HÜSEYİN YILMAZ- Kemal 17 Nisan 1985 doğumludur, her ne kadar kimliğinde 9. ay gözükse de kendisi 17 Nisan doğumludur. Sivas Divriği Çakmakdüzü köyünde doğdu Kemal. 1988'in sonunda İstanbul'a geldik. O dönem Avcılar'da oturuyorduk. İlköğrenim ve ortaöğrenimini Bağcılar Yıldıztepe ilköğretim Okulu'nda okudu. Liseyi Unkapanı Cibari Lisesi'nde okudu. Muhtemelen de Cibari lisesinde okurken devrimci düşüncelerle tanıştı. Daha sonra liseyi bitirdikten sonra dersane dönemi başladı. Dershaneye bir yıl gitti. O yıl üniversite sınavlarına girmesine rağmen herhangi bir yeri tercih edip gitmedi. İkinci sınavına girişinde de Dicle Üniversitesi Biyoloji bölümünü yazıp gitmişti. 2007 yılı son sınıfta okulu bırakarak mücadeleye katıldığını biliyoruz. Hakkında açılmış davalar vardı üniversitede. Biz de dekanlığın bildiriyle öğrendik bunu. Daha sonra davalardan ceza aldığını duyduk. Kendisinin bu süreçten sonra bizim yurtdışı diye bildiğimiz bir süreci başladı. Fakat yurt dışında olmadığını daha sonra öğrendik.

Çocukluğu gerçekten bir anne babanın herhalde isteyebileceği en güzel bir çocukluk örneğidir. Ve örnek olarak gösterilecekse her yönüyle her zaman her işe elini atabilen, bir sorun olduğunda veya çocukken evde bir iş paylaşımında veya bir iş yapılırsa hemen bir ucundan tutan, onu yapmaya çalışan annesine, bana yardımcı olmaya çalışan bir çocukluk süreci vardı. Güler yüzlü sevecen bir çocuktuk ve de çok zeki bir çocuktuk. Zaman zaman solak olmasıyla ilgili mesela böyle şakalaşmalarımız olurdu ama bunu hiçbir zaman sorun etmezdi tabi biz de sorun etmedik. Solak yazı yazmasından dolayı ben takılırdım kendisine. Biz Kemal diye hitap ederdik hep kendisine zaten. Okulda, kendi arkadaşları arasında Ali diye söylenir. Lise öğreniminde

tabi daha farklı bir Kemal ortaya çıktı, daha sosyal konulara ilgili, alakalı, daha çok klasikleri romanları okuyan bir yönüyle ön plana çıkmaya başladı. Ve biraz daha konuları böyle irdeleyici, sorgulayıcı bir tavır gelişmeye başladı. Biz bunu gözlemliyorduk kendisinde. Bir defasında çocuk şubeden beni arayarak bir gösteriye katıldığı ve karakola alındığı ile ilgili beni çağırmışlardı. Gittiğimde, kendisi ile orda karşılaştığımda gülerek "bir şey yok baba, beni boşuna getirdiler buraya" diye oradakilerin yanında tiye alır bir şekilde bir tavır sergilemişti.

İnsani değerleri, insani yönü çok ön plandaydı. Yardımsever yönü, herke-

sin işine koşmak yardım etmek gibi bir özelliği vardı. Bu yönüyle Kemal'in gerçekten mükemmellik derecesinde denilebilecek bir çocukluk sürecinin olduğunu söyleyebilirim. Ne ailesine ne bir başkasına hiçbir sıkıntı yaratmadan her türlü zorluğu kolaylığa çevirecek, çevirme yönünde çabalar sarf eden, bazı sıkıntılar ekonomik sıkıntılar olsun bazı yoklukları hiç önemsemeyen ve onu aşmaya çalışan bir yapısı vardı. Sorun yapmayan bir yapısı vardı. Bu yönüyle de tabi ki hem aileyi hem çevresini rahatlatan bir yapısı vardı.

Gençlik yıllarını çok uzak olduğu için birlikte yaşamadık. Üniversite hayatını İstanbul-Diyarbakır arası uzun bir mesafe, bizim kendi işimizden kaynaklı zorlukların olması, imalat sektöründe çalışmamdan kaynaklı gidip-gelmeme sorun oluyordu. Yani işin başından ayrılmak zor oluyordu. Kendisi gider gelirdi zaman zaman. Ben aylık, haftalık harçlık yatırırdım, zaman zaman annesine sordurdum yetiyor mu diye bir sor bakalım derdim, "ya anne yetiyor, fazla bile geliyor biz dört kişi idare ediyoruz bu parayla" diyecek kadar mütevazı bir

yapısı vardı. Yani hiçbir zorluk çıkarılmadan o süreci de o şekilde geçirdiğini biliyorum. Tabi ki sonraki yıllarını da birlikte çok yaşamadık...

YENİ DEMOKRASİ- Cenazeler 20 günü aşkın bir süredir Adli Tıp Kurumu'nda bekletiliyor. Bu süreç nasıl gelişti, ATK'da nasıl dayatmalara maruz kaldınız?

HÜSEYİN YILMAZ- Ekim ayının 4'ünde akşam Sivas İl Jandarma'dan aradılar ve adli tıpa gitmem gerektiğini ne zaman gidebilirsiniz tarzı bir soruyla söylediler. Tabi ben nedenini sordüğümde Ali Kemal'in teşhisi için adli tıpa gitmem gerektiği söylendi. Biz

daha önce de böyle bir durum yaşadığımız için bir gün bekledik önce. Ertesi gün haberlerde çıkınca gitmeye karar verdik ve öğleden sonra Malatya'ya yola çıktık. Malatya'ya gittiğimizde orda tabi diğer aile ile birlikte savcılığa gittik, savcılıkta öncelikle ifadelerimiz alındı. İfadelerimiz alınırken biz cenazeyi görmek istediğimizi söyledik. Çünkü 2018 yılında daha önce göstermişlerdi. O zaman teşhis edemediğimiz için de oğlumun burada olmadığını söyleyerek DNA testi için kan vermişim. DNA örneği istedik. Daha öncesinde DNA örneği verdiğim için ben de ısrarla cenazeyi görmek istediğimizi üstüne basa basa söyledim. Benden önce de Gökçe'nin annesi de aynı şekilde ısrar ettiği için bir fotoğraf göstermişler annesine. Bana bu fotoğrafı da göstermediler. Ben ısrar edince bu defa avukat ile birlikte "neyi göstereceğiz, teşhis edebileceğiniz bir şey yok, baş yok, başka yerden de teşhis edemezsiniz!" gibi savcı çıkıştı. Tabi buna rağmen biz yine de "varolan ne varsa onu görelim" dedik. "Böyle bir prosedürümüz yok, gösteremeyiz, gösteremem"

diyerek kesip attı. Olay yeri Tunceli olduğu için bizi Tunceli'ye kan örneği vermemiz göndermek istedi. Tabi ben 2018 yılında kan örneği verdiğimi ve bu kan örneğimin Malatya Adli Tıp'ta olduğunu söyledim. Bunun üzerine diğer aileyi de göndermekten vazgeçtiler. Tabi avukatın da direktmesi oldu. Çünkü bir gün önce otopsi çıkışında Gökçe'nin ablasıyla birlikte gittiklerinde bir kısmını Gökçe'nin ablasına göstermişler. Gösterince tabi oradan teşhis etmiş kardeşini ve diğer bir cenazenin varlığını da gördüğünü söyledi bizlere. "Açıp bakabilirdin mi?" dedim, "yok ama uzun boylu bir cenaze torbası vardı" diye söyledi bana. 15 gün içerisinde bize sonucun geleceğini söylediler. Tunceli Savcılığı'na gideceğini, Tunceli Savcılığı'nın arayarak bize bu sonucu bildireceğini, gelip cenazemizi alabilirsiniz o zaman diye söyledi. Fakat ben 15. gün dolduğunda Tunceli Savcılığı'nı aradım, Tunceli Savcılığı bana henüz kendilerine öyle bir sonuç gelmediğini, gelince bildireceklerini söylediler. Ben 20. günde yine aradım. Tekrar aynı şeyi söylediler bana. Yani böyle bir sonuç gelmediğini ve gelince bildireceklerini söylediler. Fakat ben cenazemi almak istediğimi net bir şekilde ifade ettiğimde "veremeyiz, adli tıp sonucunun gelmesi gerekiyor" diyerek böyle bir görüş bildirdiler. Yani durum bundan ibaret. Çıkışı olmayan muhatabı olmayan, kimsenin muhatap alınmadığı bir durum var ortada. Sonuç olarak bizim cenazelerimizin verilmesi gerekiyor. Bir bütün olarak verilmesi gerekiyor. Yani bu cenaze ile bir intikam mı alınmak isteniyor cenazeden bunu da anlayabilmiş değilim. Yani buradaki mantığı gerçekten anlamıyorum. Niçin tutarlar? Tespit edilmiş, açıklanmış, kabul edilmiş ortada bir cenaze var. DNA testiye DNA testi, 24 saat içerisinde çıkan bir şey. 20 gün içerisinde DNA testi raporu hazırlanamıyor mu yani? Kasıtlı ve bilinçli olarak cenazelerin verilmemesini düşünüyorum. Şimdi biz burada ciddi bir travma içerisindeyiz. Cenazemizi almış olsak, görevimizi yerine getirmiş olsak daha bir rahatlayacağız. Çünkü sonuç olarak ortada, bir gerçek var, bu gerçeği de kabullendik. Süreci takip edeceğiz, ısrarla isteyeceğiz. Gerekirse tekrar adli tıpa gideceğiz ki gerektiğini düşünüyorum ben. Yapmam gereken neyse onu yapacağım. Beklemek gerekiyorsa bekleyeceğiz ama sonuçta bu cenazemizi alacağız onlara bırakmayacağız. Bunun için de ne yapılması gerekiyorsa yapacağız.

"Cenazelerimiz Teslim Edilsin, DNA İşkencesine Son Verilsin!"

Dersim'de ölümsüzleşen dört Halk Savaşçısı'nın cenazeleri, DNA eşleşmesi bahane edilerek ailelerine teslim edilmiyor. Devletin tırmandırdığı bu saldırı politikasıyla ulaşmak istediği hedeflere, cenazelere dönük saldırılara ilişkin Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'yle röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- *Devletin, aslında çok da yabancı olmadığımız, uzunca bir süredir gerilla cenazeleri üzerinden yürüttüğü saldırı politikasının amacı nedir?*

PARTIZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ- Devletin devrimci ve yurtsever güçlere karşı faşist saldırı politikası, şehit düşen devrimci ve komünistlerin, yurtseverlerin cenazeleri üzerinden fiziki ve psikolojik bir savaş olarak devam ediyor. Vücut bütünlüğü bulunmadığı, DNA testi yapılacağı gerekçesiyle cenazeler haftalarca, aylarca ailelerine teslim edilmiyor, kimsesizler mezarlığına defnediliyor ve yine cenaze törenleri üzerinden faşist bir devlet terörü estiriliyor. Cenazelerimiz üzerinden izlenen bu politika ailelere yönelik bir cezalandırma, yıldırma siyaseti olarak işlev görürken esas olarak emekçi ve ezilenlerin haklı mücadelelerini bastırma, halkta gözdağı yaratma amacı taşıyor. İşkence edilen ve parçalanan cenazelerimizden dahi korkan devlet, cenazelerimizi defnetmemizi engelliyor, türlü yalan ve oyalama taktikleri izliyor.

YENİ DEMOKRASİ- *Bu saldırının önemli araçlarından biri olan Adli Tıp Kurumlarındaki süreç nasıl işlemektedir?*

PŞTA- Devletin cenazelerimiz üzerinden ailelere yaptığı işkence ve zulmün son örneklerinden biri 6-9

Eylül ve 2-4 Ekim tarihlerinde Dersim Ovacık'ta gerçekleştirilen bombardıman sonrasında ortaya çıktı. Ölümsüzleşen Halk Savaşçıları'nın isimlerini doğrudan İçişleri Bakanı açıklamasına karşın Erol Volkan İldem ve Fadime Çakıl'ın cenazeleri "vücut bütünlüğü bulunmadığı, DNA testi yapılacağı" gerekçesiyle ailelerine teslim edilmedi. Ailelerin cenazeleri teşhis etmesine izin verilmediği gibi Adli Tıp Kurumu, savcılık ve polisler tarafından ATK sonucunun haftalar, aylar alabileceği, cenazeleri alamayacakları belirtilerek adeta ailelerle alay edilmiştir. Ali Kemal Yılmaz'ın Malatya ATK önüne gelen ailesine çocuklarının cenazesi hiç gösterilmezken Gökçe Kurban'ın cenazesini teşhis eden ailesine ise yine cenazeyi vermeyecekleri, DNA sonucu bekleneyeceği söylendi. Malatya ATK, normalde bir günde yapılması gereken işlemleri pandemiye bahane ederek iki haftada yaparken örneklerin gönderilmiş olması gereken İstanbul ATK ise dipsiz bir kuyu gibi hiçbir talebe cevap vermemektedir.

Adli Tıp Kurumları, doğrudan İçişleri Bakanlığı'nın yönlendirmesiyle psikolojik savaşın bir aracı haline getirilmiş, haklı mücadeleler karşısında bir baskı ve savaş aygıtına dönüştürülmüş durumdadır. Bu sadece son gerilla cenazelerinde ortaya çıkan bir gerçeklik değil özellikle son yıllarda onlarca, yüzlerce örneği bulunan sistematik bir baskı ve işkence politikasıdır.

YENİ DEMOKRASİ- *Devletin topyekün saldırı politikasının bir parçası olan bu saldırıya karşı ne yapmak gerekir?*

PŞTA- 10 Ağustos 2015'te Muş'ta katledilen ve çıplak bedeninin fotoğrafları yayınlanan Ekin Wan; 7 Eylül 2015'te Cizre'de katledilen ve

defnedilmesine izin verilmediği için günlerce buzdolabında bekletilen 10 yaşındaki Cemile Çağırca; 3 Ekim 2015'te Şırnak'ta katledilen ve bedeni zırlı araca bağlanarak sürüklenen Hacı Lokman Birlik; 21 Ekim 2015'te Dersim'de yaralı yakalanan ve işkenceyle katledilen Özgüç Yalçın; 19 Aralık 2015'te Silopi'de katledilen ve askerlerin ateş açması nedeniyle cenazesi bir hafta sokaktan alınamayan 57 yaşındaki Taybet İnan ve daha sayamadığımız yüzlerce örnek, devletin devrimcilere, yurtseverlere, Kürt halkına ve özel olarak da gerilla cenazelerine yönelik faşist ve katliamcı tutumunun göstergesidir.

Cenazelerimizi yakıp parçalayan, çocuklarımızın ölü bedenlerine işkence uygulayan devlet, Dersim'de yaşamını yitiren Agit İpek'in cenazesini, ailesine PTT ile göndererek bir kez daha aşağılık bir uygulamaya imza attı. Bu süreçte yüzlerce cenazenin Kilyos Mezarlığı'nda plastik kaplar içerisinde kaldırılma gömüldüğü ortaya çıktı. Bugün halen yüzlerce cenaze, DNA eşleşmesi yapılamadığı gerekçesiyle kimsesizler mezarlığında, ATK'larda, morglarda tutuluyor.

Devletin savaşının önemli bir yerinde duran bu saldırılarına karşı ortak ve her alanda militan bir mücadelelenin örülmesini hedefliyoruz. Çocuklarımızın cenazelerini devletin elinde alma hedefiyle, tüm araç ve yöntemlerle sokaklarda sesimizi yükseltme, devletin bu saldırısını teşhir ederek, boşa çıkarma ve halkı bilinçlendirme, geniş bir alanda Ajitasyon/Propaganda faaliyeti yürütme hedefiyle hareket edeceğiz. Bu süreci tüm şehit ailelerimizle birlikte aktif bir mücadele süreci olarak ele alıp, çocuklarımızın cenazelerinin en üst düzeyde sahiplenilmesinin mücadelesini örgütleyeceğiz.

'Ölülerle Savaşarak Zafer Kazanmış Bir İktidar Yoktur'

İSTANBUL- Garzan Mezarlığı tahrip edilerek Kilyos Mezarlığı'nda kaldırılma gömülen cenazelerle ilgili olarak 16 Ekim saat 12.00'da Taksim Hill Hotel'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İHD, ÖHD, TOHAV, MEBYA-DER, AN-YAKAY-DER, DGDP ve DAD'ın düzenlediği basın açıklamasına Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri de destek verdi.

'KİMİN ELİNDEN NE GELİYORSA YAPSIN'

Aileler adına söz alan Rewşan Döner, "Kilyos Mezarlığına gittiğimizde, çocuklarımızın su arkının içine gömüldüğünü gördük. Dini kitapların hangisinde böyle bir şey var? Cenazelerimize yapılan bu zulmü kabul etmiyoruz. Aileler olarak 3 yıldır bu acıyı çekiyoruz. Tek talebimiz çocuklarımızın cenazelerinin teslim edilmesi. Bunun içinde kimin elinden ne geliyorsa yapsın." diye seslendi.

HİŞYAR ÖZSOY: 'ÖLÜLERLE SAVAŞARAK ZAFER KAZANILAMAZ'

Mezarlıklara ve cenazelere yapılan saldırıların sistematik bir şekilde gerçekleştiğini, saldırıların sadece Kürtlere değil "makbul vatandaş" görülmeleyen herkese karşı yapıldığını belirten HDP Bingöl milletvekili Hişyar Özsoy, Gezi Parkı'nın yanı başının aslında Ermeni Mezarlığı olduğunu, Ermeni mezarlarının üstüne tuvalet inşa edildiğini örnek verdi.

"Fiziki anlamda da cenazelere her türlü saldırıyı yaptılar ve devamda edeceklerdir. Her kim ki ölülerle savaşmışsa mutlaka yenilmiştir. Yüz yıl geçti Şeyh Said ve Seyit Rıza'nın mezarı olmasına rağmen unutulduklar mı?" diye belirten Özsoy, "Ölümün anlamını, değerini yok etmeye; ölüleri hiçeştirmeye çalışıyorlar, cenazelerimizi almasak dahi buna izin vermeyeceğiz." şeklinde konuştu. Kürtlerin ölülerinin dahi ölüden sayılmadığını, Kürtlerin insanca dahi ölemediğini ifade eden Özsoy, "Bu ölüleri insanlıktan çıkarmaya çalışıyorlar ancak kendileri çoktan insanlıktan çıkmış" dedi.

Yaşattıkları Vahşet Unutmamıza Engeldir!

Faşist diktatörlüğün bir süredir simgesel hatırlatmalara başvurduğu bilinmektedir. Köpekli, çıplak işkence seansları, infazlar, gerilla cenazelerinin işkenceyle tanınmaz hale getirilmesi, daha özel bir mesaj içerecek şekilde başlarının kesilmesi, helikopterden atmalar simgesel hatırlatmaların başlıcalarıydı. Bu hatırlatmalara şimdi Bodrum Yalıkavak Marina'da çekilmiş bir kare daha eklendi. Albüme eklenen bu son fotoğraf "talihsiz" yol kazasıyla ortalığa saçılan devlet, mafya ve siyaset ilişkilerini hatırlatmasıyla hemen herkesin ilgisini çekti. Fotoğrafın ilk elden anlattığı Mercedes'in kamyonu çarpmasıyla "ifşa" olan halk düşmanlığının saklanmayacak şekilde vücut bulması, sürmesiydi. Faşist diktatörlüğün karanlık dehlizlerinden çıkanlar mesajlarını tek kare fotoğrafa sığdırarak servis etmeyi seçmişti. Bu tercih gizli ve saklı olandan aleni ve görünür olmaya terfi eden halk düşmanlığının fotoğrafı ilanıydı. M. Ağar'ın ev sahipliğinde toplanan K. Eken, E. Alan ve A. Çakıcı bilmediğimiz başka mesailerini varmış gibi

bir kez daha Yalıkavak Marina'dan "iş başında" olduklarını duyurdular. Söylemeliyiz ki halk düşmanlığının, JİTEM'in, Özel Harp Dairesi'nin, Kontrgerillanın, Özel Harekat'ın bu gözde simalarını unutmamıza yaşattıkları vahşet hep engel olacaktır.

Faşist diktatörlüğün değme suçlarını yüklenmiş katillerin kanlı geçmişleriyle vadettikleri tek kare fotoğrafın servis edilmesinden ibaret değildir. Simgesel hatırlatmaların tümü içinden geçeceğimiz dönemin özeti durumundadır. "Susurluk ruhunu yaşatan" devlet düzeneğinden beklenen faşist diktatörlüğün mahkûm olduğu koşulları tersine çevirecek anahtar işlevi görmesidir. Ekonomik ve siyasi kriz derinlere nüfuz ettikçe anahtarın kilide uydurulması zorlaşmaktadır. Ekonomiyi çöküşten kurtarmak için hazırlanan programların ömrü açıklandığı zamana kadardır. Askıda ekmek kampanyaları, komşuya soğan verme çağrıları ekonomik krizin itirafıdır. İşsizliğin, sefaletin, geleceksizliğin, intiharların artan sayısı,

genişleyen gövdesi öfkeyi sıkıştırdığı yerde patlamaya hazırlanmaktadır. Bugüne ait olmayan krize, muhtemel isyanlara hazırlanmakta gecikmeyen faşist diktatörlüğün elinde sopadan ve saldırganlıktan başka şey yoktur. Kürt ulusu başta olmak üzere işçi sınıfının, ezilenlerin kazanılmış tüm hakları daha fazlasını gasbetme hedefiyle saldırı altındadır. Sömürünün, talanın, baskının en vahşi biçimleri yaşama geçirilerek kalıcılaştırılmaktadır. Faşist diktatörlük yaşamımıza Covid-19 salgınıyla hastalıktan ölüme,

işsizlikten açlığa, sefalete uzun süre değişmeyecek ölçüler sokmuştur. Yasaklar silsilesi maskeden, mesafeye, grevlerden doğanın ve yaşam alanlarının savunulduğu ıssız ormanlara kadar genişlemiştir. Yasaklanmayan tek şey sömürü ve dizginleri salınmış devlet terörüdür. İş ve insanca yaşamak isteyen, hakları ve özgürlükleri için direnen herkesin karşısında bulacağı ayrımsız şey devlet terörüdür. Kayımla başlayan gasp ve yağmalama saldırısı baroları, TTB'yi, TMMOB'u içine alarak genişlemektedir. İçte sıkıştıkça işgal ve saldırganlığa çıkarılan vizenin süresi emperyalist devletlerin bölgesel çıkarlarıyla karşı karşıya geldiği her yerde çabucak dolmakta, imzalanan, bozulan anlaşmalar hesapları alt üst etmektedir. Artan ve şiddetlenen sadece krizin dozu değildir. Klikler arası mücadele de kayıkçı kavgasından farksızdır. Çoğunlukla kliklerin birbirine yönelttiği saldırılar kayıkçının savurduğu kürek gibi halkın kafasına inmektedir. Tehdit ve gözdağı ölçsüz şekilde sınırsız bir ırkçılık ve şovenizmle Kürt ulusunu,

halkı hedeflemektedir. Yedi düvele el yükselten efelenmeler, işgal ve saldırganlığın karşılanamayacak maliyeti siyasi ve ekonomik krizin şiddetini daha da katlamaktadır.

Klikler arası mücadele, AKP/MHP bloğunda temsil edilen kliklerin güç dengesi kriz koşullarından, keskinleşen çelişkilerden bağımsız değildir. Epey süre değişmeyecek koşullara sahip olduğunun daha fazla farkında olan AKP/MHP klikleri sınıfsal reflekslerini, ittifak arayışlarını çevirdikleri kanlı sayfalara yenilerini ekleme üs-

yolu takip eden Süleyman Soylu'nun İçişleri Bakanı koltuğuna oturması koalisyon halinde yürüyen ittifakın dengelerini etkileyen avantajlar sağlamıştır. Ekonomik çöküş, Pelikancılar olarak bilinen kliğe irtifa kaybettirmiştir. Adrese teslim infaz yasasıyla serbest bırakılan Alaattin Çakıcı'nın yeraltı dünyasını dizayn etmekle işe başladığı, ihtilafı olduklarıyla arayı düzelterek hiyerarşiyi kurduğu biliniyor. A. Çakıcı ve E. Alan'ın yapacağı her şey D. Bahçeli'nin elinde tuttuğu ipin uzunluğuna bağlıdır.

Hakim sınıf klikleri meşruyetlerini yitirdikçe sırtını mafya ve çetelere dayamaktan; devlet, mafya ve siyaset ilişkilerini meşrulaştırmaktan kaçınmıyor. Ekonomik çöküşün yönetememe kriziyle derinleştiği koşullar zayıflığına, yeni ittifaklara muhtaç hale geldiğine işarettir. Kurulduğu ve son elli yıllık tarihine sığdırdığı eşine az rastlanır vahşete rağmen halkın bitmek tükenmek bilmeyen mücadelesi teslim alınmadı. Kitle katliamları, işkence, gözaltı, tutuklama ve baskının bin bir çeşidi direniş ve mücadele damarını söküp atamadı. Vazgeçiremedi. Aman diletemedi. Diz çöktüremedi. Faşist diktatörlüğe meydan okuyuşun mevzileri yıkılamadı. Dağlarda, köylerde, tarlalarda, fabrikalarda, sokaklarda silahlar çatılmaya, newroz ateşleri yakılmaya, grev çadırları kurulmaya, faşist saldırganlık barikat başlarında beklenmeye devam etti. Halkımız en onulmaz acılara katlanarak faşizm karşısında yeniden yeniden ayağa kalkmasını, doğrulmasını bildi.

Faşist diktatörlük halkın sınanmış direncinin kriz koşullarında büyüyeceğini bilerek saldırıya hazırlanıyor. Bunun içindir ki değme mafya, çete ve militarist güçlerini yenilgiye uğratamadığı halkın karşısına çıkartmak istiyor. Yaptıkları zulümden daha fazlasını vadedenleri yeniden mevziye sürüyor. Halkımızın kanını akıtacak, iliklerine kadar sömürecek faşist ittifaklar kuruluyor. Bilmeliyiz ki faşist diktatörlüğün halka yönelmiş açık tehdit ve saldırganlığı gücünün değil sadece ve sadece zayıflığının göstergesidir.

tüne inşa etmiştir. Klikler arası mücadele burjuva feodal sistemi ayakta tutacak rollerin kusursuz şekilde öncelenmesi üzerine oturtulmuş, paylaşılmıştır. İktidarın, ekonomik, siyasi, askeri gücün "merkezileştiği" devlet aygıtı sadece AKP/MHP bloğunun değil diğer bütün kliklerin görünmez farklarla üzerinde mutabık kaldığı bir seçeneğe sıkı sıkıya sarılması beklenen krizli geleceğin hazırlığı mahiyetindeydi. Simgesel hatırlatmaların yerini asıl sahiplerine bırakacağı günler için uzak hesaplar yapılmamıştır. Krizli sürecin içinden geçerek ilerleyen AKP/MHP bloğu fotoğrafta arz-ı endam edenlerle yeni ittifaklara girişmiştir. Anlaşılan bir başka şeyde Türkçü faşist kanadın, İslamcı faşist kanada nazaran güçlenerek ittifakta yer aldığıdır. MHP'nin oluşan bu yeni ittifakın üstüne gölgesini düşürdüğü dikkatlerden kaçmayacak bir yöndür. 15 Temmuz öncesi ve sonrası sıkıştığı her an AKP'nin yanında boy gösteren M. Ağar, oğlu Tolga Ağar'ın AKP'den milletvekili olması, kendisiyle aynı

Faşizme Karşı Mücadelede Somut Mücadelelere Odaklanmak

Faşizm kurumsal açıdan daha tek merkezli bir biçim kazanarak saldırılarını yoğunlaştırdıkça faşizme karşı mücadele sorunu da devrimci-demokratik güçlerin temel tartışması haline gelmeye başladı. Kapsam bakımından en çok Kürt Ulusal Hareketi'ne, HDP'ye ve devrimcilere yönelen saldırılar, bütünde hükümet bloğu dışındaki tüm siyasi güçleri ve demokratik kitle örgütlerini hedefine koyuyor. Gerillaya karşı imha operasyonları, gerilla cenazelerine ve ailelere yapılan işkenceler bu saldırıların en uç noktasını oluşturuyor. Diğer yandan ülkede faşizm var mı yok mu tartışmasından çıkamayanlar, faşizmi türlü isimlerle tanımlayarak ona karşı mücadeleden yan çizenler de bulunuyor. Her şey bu kadar açık ve yoğun bir biçimde ilerlerken halen faşizmi tespit edemeyenlerin Troçkist bir dogmatizm ve/veya liberalizm sarmalından çıkamadıkları aşikâr. Ancak etki bakımından ele alacağımız bakış açısını bu kesimler oluşturmuyor. Faşizm tespiti yapsa dahi ona karşı zorunlu mücadele biçimlerinden kaçınanlar olduğu gibi faşizmi AKP/MHP ile özdeşleştiren önemli bir kesim de bulunuyor. Hatta çoğunluğun böyle olduğu söylenebilir. Bu koşullarda devrimci-demokratik güçlerin faşizme karşı mücadele sorununu tartışması yerinde ve anlamlıdır. Doğru zeminleri yakalamak için tartışmak ve kuşkusuz ayırım çizgilerinin netleştirmek gerekir.

BİRLİKTELİK VE EYLEMSELLİK...

Bu tartışma kapsamında Atılım gazetesini ve Etkin Haber Ajansı'nda (ETHA) çıkan kimi yazılara değinmek yararlı olacaktır. Yine HDP'nin "anti-faşist blok" önerisi değerlendirilmeyi hak etmektedir. 25 Eylül tarihli Atılım gazetesinde yayımlanan "Birleşik mücadele sorunsalı: En geniş birlik mi en kararlı birlik mi?" başlıklı yazıda öncelikli olanın en geniş değil en kararlı güçlerin örgütlenmesi olduğu ifade edilerek faşizme karşı mücadele söyleminin bir politik program ve örgütsel form kazanmadığı belirtiliyor. Antifaşist birleşik cephenin, coğrafyanın özgün temellerine oturması gerekliliği Kürt halkının yürüttüğü savaşımla kurulan ilişkiye bağlanı-

ken burjuva muhalefetten beklentiye girmenin söz konusu birleşik mücadelenin önündeki stratejik bir sorun olduğu ortaya konuyor. Bu kapsamda da HDP'nin "CHP" ve "barış" konusundaki yaklaşımları eleştiriliyor. 2 Ekim tarihli Atılım'da, bu sefer "Birleşik halk direnişi, serhildan, isyan" başlıklı bir makaleyle tartışma devam ettiriliyor ve "anti faşist birlikler" oluşturmanın gerekliliği vurgulanıyor. "Faşizme karşı mücadele bin bir yolla sokakta kazanılabilir ve sokak yolu hiç de iddia edildiği gibi kapalı değildir." denilen yazıda, faşizme karşı "halk

savunma birlikleri", "anti faşist işçi/gençlik/kadın komiteleri", "savaşa ve faşizme karşı mücadele platformları", "sömürüye ve faşizme karşı işçi birlikleri" gibi örgütlenmeler kurulabileceği belirtiliyor. Faşizme karşı mücadelenin "Kürt sorunu, savaş ve faşizm", "ekonomik kriz, sömürü ve faşizm", "kadın kırımı ve faşizm" ile "adalet ve faşizm" gibi temel ve yakıcı sorunlar üzerinden yükselmesi gerektiği belirtilirken bu mücadelenin en kararlı gücü olarak da işçi sınıfı vurgusu yapılıyor. Yine devamında 11 Ekim tarihinde ETHA'da Olcay Çelik imzasıyla yayımlanan "Faşizme karşı işçiler" başlıklı yazıda da "işçi sınıfının faşizme karşı mücadelenin önder gücü olacağına gerçekten inanıyorsak" faşizme karşı işçi eylem ve direnişlerinin örgütlenmesi meselesini somut ele almalıyız deniliyor. İşçi sınıfı mücadelesi ile faşizme karşı mücadelenin apayrı kanallar gibi ele alındığından bahsedilen yazıda faşizme karşı işçi örgütlerini ve antifaşist işçi direnişlerini yaratma hedefi ortaya konuyor. Yine bu yolla işçi sınıfının, temel müttefiki Kürt halkıyla bir araya

gelmesinin mümkünlüğü belirtiliyor.

10-11 Ekim tarihlerinde yapılan Parti Meclisi toplantısının sonuç bildirgesini açıklayan HDP ise "Partimizi ve halkımızı iktidar saldırılarına karşı koruma ve bu saldırıları etkisiz kılacak bir eylemsellikle güçlendirme..." kararını deklare ederek anti-faşist blok için olağanüstü bir çaba içerisine gireceklerini belirtiyor. "Politik mücadeleyi sadece seçimlerden ibaret görmeyen tavırla, sokağı ve diğer bütün meşru-demokratik mücadele alanlarını sonuna kadar kullanmakta ve bütün baskılar ve engellemelere rağmen

nu, Atılım nezdinde "saray faşizmi"ne yapılan vurgularla paralellik taşıyor.

Atılım'ın faşizme karşı mücadele perspektifinden bugün itibarıyla "teorik" kalan kavram ve önermeleri çıktığımızda geriye aslında birliktelik ve eylemsellik kalmaktadır. Atılım'ın, soyut bir teorik zeminde inşa ettiği faşizme karşı mücadele sorununun pratik ayağında ise ampirik olgular bulunuyor. Atılım, kendisinin veya devrimci-demokratik güçlerin sokakta gerçekleştirdiği eylemlere abartılı bir misyon biçerek bunun yaygınlaştırılması ile faşizmin geriletebileceğine dair bir "umut" taşıyor. Bu nedenle de birçok açıklamasında "sokak" vurgusunu en önde tutuyor. Kuşkusuz bugün mücadeleyi kapalı salonlara veya protokol biçimlere hapseden yaklaşımlara karşı mücadele ve direnişi sokağa taşımak önemli bir yerde durmaktadır. Ancak "sokak" kendi başına faşizme karşı mücadele veya devrimci mücadele için sihirli bir anlam taşımamaktadır. Sınıfsal ve toplumsal çelişkilerden beslenmediği, sınırlı öncü güçlerin bir eylemi olarak kaldığı müddetçe "sokak" kendini tekrar eden bir kısır döngünün de ifade-

si olabilmektedir. Genel hareketsizlik içerisinde bu sınırlı haliyle dahi "sokak" iddia ve pratiğine ön açıcı bir anlam yüklenemez ancak faşizme karşı mücadele sorununu bunun üzerinden temellendirmek gerçekçi değildir. Bu, sadece saldırıların yoğun bir hal aldığı bugün açısından değil dün de böyledir. Ülkemizde faşizmin çok yönlü kurumsallığı ve özellikle silahlı zora dayalı yapısı, ona karşı mücadelenin de çok yönlü ve özellikle silahlı mücadeleye dayalı bir perspektif taşımasını zorunlu kılar. Bu nedenle ampirik olgular üzerine abartılı propagandalar yapmak; sokak pratiğini, ki önemli bir kısmı Kadıköy gibi "özgün" bir mekânda ve basın açıklaması formatında gerçekleşen eylemler üzerinden yüceltmek ülkemizde faşizmi tanımamak ve ileride neyle karşılaşılacağına dair bir öngörüye sahip olmamak anlamına gelir.

Atılım, işçi sınıfı mücadelesi ile faşizme karşı mücadelenin apayrı kanallar gibi ele alındığından dem vursa da sokağa, eyleme ve her alanda anti-faşist örgütlenmelere yaptığı vurguyla aslında faşizme karşı mücadelede mücadele alanlarını terk etmemekte kararlıdır" denilen açıklamada HDP'nin demokratik ittifakı da önüne hedef olarak koyduğu ve bu ittifakın oluşması için elinden gelen bütün çabanın harcanacağı belirtiliyor.

Belirtmek gerekir ki her iki siyasi hareketin yazı ve açıklamalarında ele alınan faşizme karşı ortak mücadele ve direniş meselesi, muhalif her kesimin üzerinde teorik bir ortaklık kurabileceği genel bir konudur. Diğer yandan bunun biçimi ve nereye bağlanacağı ise meselenin püf noktasını oluşturur. Yazı ve açıklamalara baktığımızda her iki siyasi hareketin de anti-faşist birlikteliklere ve eylemselliğe özel bir vurgu yaptığı görülüyor. Atılım'ın kavram ve vurgularını kendilerine biçtikleri "sosyalist öncü" misyonu belirlerken HDP'nin ise "demokratik" bir misyonla hareket ettiği görülüyor. Pratikte önerilenler ise birbirine paralellik arz ediyor. Söz konusu vurguların faşizm sorunuyla sanki ilk defa yüzleşiliyormuş gibi bir hava verdiğini söylemeden geçmeyelim. HDP'de daha açık ifadelerle "AKP/MHP" ile özdeşleştirilen faşizm soru-

si olabilmektedir. Genel hareketsizlik içerisinde bu sınırlı haliyle dahi "sokak" iddia ve pratiğine ön açıcı bir anlam yüklenemez ancak faşizme karşı mücadele sorununu bunun üzerinden temellendirmek gerçekçi değildir. Bu, sadece saldırıların yoğun bir hal aldığı bugün açısından değil dün de böyledir. Ülkemizde faşizmin çok yönlü kurumsallığı ve özellikle silahlı zora dayalı yapısı, ona karşı mücadelenin de çok yönlü ve özellikle silahlı mücadeleye dayalı bir perspektif taşımasını zorunlu kılar. Bu nedenle ampirik olgular üzerine abartılı propagandalar yapmak; sokak pratiğini, ki önemli bir kısmı Kadıköy gibi "özgün" bir mekânda ve basın açıklaması formatında gerçekleşen eylemler üzerinden yüceltmek ülkemizde faşizmi tanımamak ve ileride neyle karşılaşılacağına dair bir öngörüye sahip olmamak anlamına gelir.

Atılım, işçi sınıfı mücadelesi ile faşizme karşı mücadelenin apayrı kanallar gibi ele alındığından dem vursa da sokağa, eyleme ve her alanda anti-faşist örgütlenmelere yaptığı vurguyla aslında faşizme karşı mücadelede

Kuşkusuz bugün mücadeleyi kapalı salonlara veya protokol biçimlere hapseden yaklaşımlara karşı mücadele ve direnişi sokağa taşımak önemli bir yerde durmaktadır. Ancak "sokak" kendi başına faşizme karşı mücadele veya devrimci mücadele için sihirli bir anlam taşımamaktadır. Sınıfsal ve toplumsal çelişkilerden beslenmediği, sınırlı öncü güçlerin bir eylemi olarak kaldığı müddetçe "sokak" kendini tekrar eden bir kısır döngünün de ifadesi olabilmektedir.

işçi sınıfı ve kitlelerden ayrı, "politik" sahada bir vurgu yapmış oluyor. Şüphesiz bu sadece Atılım'a ait bir sorun değil. Sınıfsal çelişkiler ve kitlelerin sorunlarından yola çıkamayan, onunla kaynaşamayan, burada öncü ve örgütleyici rolünü üstlenemeyen bir politik konumlanış, genel olarak devrimci hareketin de ortak sorunudur. Bu nedenle tartıştığımız her sorunu tüm devrimci-demokratik mücadeleleri kapsayıcılığı içerisinde ele almak daha doğru olacaktır.

"BÜYÜK" SİYASET DEĞİL NİTELİKLİ SİYASET

Lenin yoldaş, "politika kitlelerle yapılır" der. Kitlelerin olmadığı daha doğrusu kitlelerin örgütlenmediği yerde politika yapmak ya bu gerçekliği değiştirmenin politikasıdır ya da ayakları havada bir politikadır. Özellikle son dönemlerde gelişen bir özellik olarak; sınıf ve kitle olmaksızın, bununla bağlantılı olarak da "güç" olunmaksızın ülke siyasetine dair büyük laflar etmek; söylemlerini ve politikasını, ülkede hâkim gündemlere göre şekillendirmek bir siyaset tarzı olarak gelişti. Doğal olarak bu siyaset tarzı; sınıfa, kitlelerin gerçek sorunlarına, yerele, somut örgütlenmelere ait olan politika ve faaliyetlerin aleyhine bir biçimde gelişti. "Büyük" siyasete dahil olmak, ülkede hâkim siyaseti bir yerinden yakalamak, bunun için politik söylemler ve belli bir sınırı aşamayan pratikler gerçekleştirmek, adı konmamış asıl yönelimler olarak kendini gösterdi. Özellikle Gezi İsyanı sonrasında bir ayağında cumhuriyet, laiklik diğer ayağında seçimler, parlamento gibi konular bulunan düzen içi ve/veya reformist eğilimlerin gelişiminde de bu "büyük siyaset"e angaje olunmasının önemli bir rolü vardır.

Peki "büyük siyaset" nedir ya da hâkim gündeme göre siyaset belirlemek ne kadar büyüktür? Devrimciler için siyasetin büyüklüğünü belirleyen temel öge nicelik değil niteliktir. Bu nitelik devrimin başarıya ulaştırılması amacına odaklıdır; bu yolda kitlelerde yansımaları bulan gerçek bir ilerlemeye tekabül ediyorsa siyasetin başarısı, başka bir deyimle büyüklüğü de anlam bulur. Faraziye üzerinden değil gerçekler üzerinden konuşacaksak -ki her zaman öyle

yapmalıyız- devrimci güçler açısından bugün iki temel ihtiyacın kendini ortaya koyduğunu görürüz. Bunlardan biri devrimci çizginin, daha doğrusu silahlı, şiddete dayalı devrim fikrinin stratejik bir katlıkla savunulması; diğeri ise sınıfsal çelişkileri ve kitleleri örgütleyebilme yeteneği gösterebilen, bu noktada taktik esnekliğe sahip bir devrimci örgütün inşa edilebilmesidir. Söz konusu ihtiyaçlara yanıt olabilmek proleter sınıf kimliği ve proleter ideolojiyle doğrudan ilintilidir. Bu noktadaki her başarısızlık ise bunlardan birinin ya da her ikisinin birden eksik bırakılması; birbiriyle ilişkisinin doğru kurulamamasıyla ilgilidir.

İKİ ÖRNEK İKİ ÇİZGİ...

Çok teorik konuşmaya ya da uzağa gitmeye gerek yok; güncel iki siyaset örneği üzerinden fikir yürüterek ne anlatmak istediğimizi ortaya koyabiliriz. Bu iki siyasetten biri HDP'nin faşist düzen güçlerine de yeşil ışık yakan "demokrasi ittifakı" siyasetidir; diğeri ise Bağımsız Maden İş öncülüğünde maden işçilerinin "hak alma" siyasetidir. HDP'nin ittifak siyasetinin odağında seçimler bulunuyor; başarılar ve düşünüldüğü gibi sonuçlar üretirse AKP/MHP'yi hükümetten alacağı etmeyi ve demokrasinin önünü açmayı hedefliyor. Buradan bakınca hedef de siyaset de "büyük"lüğü ile dikkat çekiyor. Ve yine oy sayıları ile ölçersek milyonları kapsayan bir siyaset üretiliyor. Maden işçileri ise gasp edilen haklarını almaya ve maden işçilerinin bir kısmı için bağlayıcılığı olan bir hak elde etmeye çalışıyor. Ve yine sayılarla bakarsak burada en fazla yüzlü sayılarla ifade edilebilecek "küçük" bir direnişten bahsediyoruz. Ancak ne var ki milyonları kapsayan söz konusu "büyük" siyaset çok fazla heyecan yaratmaz hatta birçok irkirk ve tartışmayı içinde barındırırken bu "küçük" direniş hemen her kesimde bir sempati ve heyecan yaratıyor. Bunun nedeni açıktır. Birçok seçim pratiğinden de bilinmektedir ki 'sandık' işçi sınıfı ve ezilenlerin bir müttefiki değildir; tersine hâkim sınıfların bir egemenlik ve yönetim aracıdır. Ve yine bilinmektedir ki bu ülkede faşizm partilerle sınırlı değildir ve hükümetteki gücün seçim sonuçlarıyla alaşağı edilebileceğinin hiçbir geçerli

dayanağı yoktur. Doğal olarak böyle bir siyasetin özgüven ve heyecan yaratması da beklenemez. Her seçimde olduğu gibi geniş kitlelerde "bu sefer gidecekler" motivasyonu oluşturulabilir ancak bunun da daha derin bir hayal kırıklığı sonucu vermek üzere geçici bir köpük olmanın ötesine geçememe ihtimali hiç de yabana atılmayacak kadar gerçektir. Oysa madden işçilerinin direnişi -bugüne kadar ki pratiği ile- böyle değildir. Kendi öz gücüne dayanmakta, net hedeflerle yola çıkmakta ve sonuç alma potansiyelini içinde barındırmaktadır. Bu nedenle ve özel olarak da siyasi atmosfer kaynaklı, hedef ve çapından çok daha büyük bir coşkuyla karşılanmakta; etkide bulunmaktadır.

Örneklerin kategorik farklılığı ve etki çapına rağmen bunları özdeş meseleler olarak ele aldığımız düşünülmemelidir. Ancak bu küçük örnek bile faşizme karşı mücadele noktasında nerde konumlanmak gerektiğine dair önemli bir fikir vermektedir. Bu fikir bilinmez değildir fakat ideolojik bulanıklık ve pratik atalet nedeniyle tam da bugün devrimci güçlerin üzerinde yoğunlaşması gereken fikri teşkil etmektedir. Çünkü aslında bilmek, uygulamaktır.

SINIFTAN VE STRATEJİDEN YOKSUN KONJONKTÜREL DEVRİMCİLİK

Faşizme karşı mücadele konusunda olduğu gibi işçi sınıfı ve sınıf hareketi gibi konularda da konjonktürel etki ve ampirik olgular üzerinden değişken politik varyantlar ortaya atılmaktadır. Tarihsel örnekler vermek gerekirse; TEKELE direnişi patlak verdiğinde işçi sınıfı hatırlanmakta, teoriler tazelenmekte ancak daha sonra unutulmakta; bu sefer başka bir politikanın teorisi yapılmaktadır. Metal grevi patlak verdiğinde işçi sınıfı tekrar hatırlanmakta ve aynı akıbet kendini tekrar etmektedir vb. İşçi hareketi öne çıktığında söylem ve teori ona ayak uydurmakta ancak burada kalmamaktadır. Çevre veya kadın hareketi öne çıktığında bu sefer bu alana; Kürt ulusal mücadelesi öne çıktığında bu mücadeleye; sokak veya emekçi mahalleler öne çıktığında buraya, seçimler öne çıktığında seçimlere; gerilla mücadelesi öne çık-

tiğinde gerillaya vs. dair bir söylem ve teori geliştirilmektedir. Pekâlâ birileri bunu politik bir yetenek ve taktik esneklik olarak tanımlayabilir fakat somut gerçek bunun böyle olmadığını; gerçekte yaşananın sınıfsal bir ideoloji ve önderlikten yoksunluk, politik gelişmelerin peşinden sürüklenme sonucu doğuran stratejik bir zayıflık olduğunu göstermektedir.

GENELLEYEREK DEĞİL SOMUT MÜCADELELERLE İLERLEMEK

Eğer bugün sosyal medyada oluşan sanal gündemlerin dahi devrimci-demokratik güçlerin gündemlerini ve pratik ilişkilerini belirlediği arızı bir durum yaşanabiliyorsa bunun kitlelerin gerçek sorun ve ihtiyaçlarından kopuklukla, bu sorun ve ihtiyaçlara göre şekillenen bir ideoloji, önderlik ve stratejiden yoksunlukla bağı vardır.

Devrimci mücadele, merkezinde sınıf çelişkisi bulunan toplumsal bir analize dayanır. Sınıfsal çelişkilerin analize dayalı bir mücadele perspektifi sadece ülke çapında değil her bir bölge, il, ilçe veya mahalle bazında ve her bir çelişkinin ortak kesenleri bağlamında ele alınmak; bir stratejide somutlanmak zorundadır. Stratejinin gücü; parçayla bütün, yerel ile merkez, bugün ile gelecek arasındaki diyalektik ilişkiyi kurabilme yetisiyle ilgilidir. İşçi sınıfını, halkı örgütleme, mücadelede öncülük misyonunu tam da burada gerçekleştirme "zahmetine" girmeden konjonktürel gündem ve politikalara göre yön belirlemek başarı getirmeyecek, bu gündem ve politikalar üzerinde ciddi bir etki de oluşturamayacaktır. Bu nedenle devrimci güçlerin önceliklerini masaya yatırması zorunludur. Sınıfsal çelişkiler ve halkın ekonomik-politik ihtiyaçlarından ileri gelmeyen, devrimci-demokratik güçlerin birlikteliği ve eylemselliğini bu zemine oturtmayan tüm mücadele kurguları sorgulanmalıdır. Faşizme karşı nasıl mücadele edileceği ya da sınıf hareketinin nasıl yaratılacağına anahtar da buradadır. Genelleyerek, kavram ve kategorileri listeleterek değil sınıfsal mücadelelere odaklanarak, faşizme karşı somut mücadeleler örgütleyerek yol alabiliriz. Bugün devrimci güçler için gerçekçi olan ve ihtiyaç duyulan şey; niceliği "büyük" siyaset değil nitelik etkisi güçlü siyasettir. Bunun bir ayağı ise silahlı mücadeledeki ısrar diğer ayağı maden işçilerinin direnişi gibi somut mücadelelerdir.

FAŞİZMİN TOPYEKÜN SALDIRISINA K

Faşist diktatörlüğün büyük çaplı bir ideolojik, politik, askeri, örgütsel kuşatması ve saldırısı söz konusudur. Bu ağır kuşatma ezilen halk yığınları için adeta "kıpırdayamaz" hale getirmeyi içeren bir felç durumunu amaçlarken halkın örgütlü güçlerini ise imha etme ve yok etmeyi kapsamaktadır. Saldırının ana ve esas halkası ise halk güçlerinin silahlı örgütlü kesimlerine odaklanmaktadır. Silahlı mücadele fikriyatının uzun zamandır ideolojik bir kuşatma altındadır. Hak talepli mücadele ya da devrimi şart koşan siyasal değişimlerin de (Kürt ulusunun özgürlüğü, iktidar mücadelesi vs.) silahsız şekilde olanaklı olabileceğine dair çok katmanlı ve boyutlu bir kuşatmadır söz konusu olan. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun uşaklarının uzun süredir zorun tarihsel rolünü karartan, güncel bir hat ve ihtiyaç olmasına dair kargış politikası izleyen, silahlı mücadele yürüten ulusal ve sosyal hareketleri uzlaşma ve barış çizgisine çekerek bu yaklaşımını besleyip destekleyen bir hat oluşturduğu bilinmektedir. Örgütlü ya da örgütsüz her mücadelenin zora dayalı biçime başvurduğu nokta gericiliğin adeta topyekün o hareketin başına üşüşüp "terörizm" yaftasıyla onu tecrit etmeye, kendine yabancılaştırmaya ve olanaksız olanı zorladığına ikna etmeye çalıştığı bir ağır kuşatmadır yaşanan.

Bu kuşatma ve saldırı hali, emperyalist-kapitalist sistemin olabildiğince silahlandığı, birçok bölgesel savaşı tetiklediği, silah zoruyla rejim değişikliği planlaması yaptığı ve kendi aralarında çelişkilerin sertleşerek devam ettiği koşullarda gerçekleşmektedir. Liberal burjuva kesimleri yanına alarak halk kitlelerinin bilincinde adeta illüzyon yaratarak zorun ve tüfeğin miadını doldurduğu ve devrim fikrinin artık başkalaştığı propagandası yapıldı. Gericilik tüm gücü ve olanaklarıyla örgütlenip, yeni organizasyonlarda yaratıcı yöntemlerle donanı, korkunç bir silahlanma içine girerken halk kitleleri aynı düzeyde örgütsüzleştirilmeye, silahlı mücadele fikrinden uzaklaştırılmaya çalışıldı. Yani hiçbir şeyi olmayan nesneleşmiş yığınlar için çabalayan, örgütlenen ve seferber olan bir süreç yaşanmaktadır.

Faşist diktatörlük ise bu sürecin en yaman, en etkin ve en önde gideni olmak için konumlanmaktan

geri durmadı. Son 20 yıllık süreç boyunca emperyalist sistemin çok güçlü desteğini alarak başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere tüm ilerici devrimci güçleri bu ideolojik kuşatmanın altına almaya çalıştı. Hem sürecin karakteri hem de Ortadoğu politikasının gereği olarak bir yandan örgütsel tasfiyeyi içeren ağır saldırılar, diğer yandan ise "barış, uzlaşma" hattında legalize hale getiren politik-ideolojik saldırı hayata geçmiştir. Bu kapsamlı saldırı dalgası tüm toplumsal çelişkilerin yönetilmesini, hak-reform mücadelesini esasa oturtan bir "devrimci" siyasi çizginin, anayasalcı çözümü merkeze alan bir yaklaşımın oluşmasına odaklanmıştır. Bu tablo iktidar bilincini tarumar etme, halk kitlelerini kırıntılara razı getirme, ulusal sorunu iyileştirmelerle "inkar etme" düzeyine getirmek anlamına gelmektedir. Bu durum parlamentarizmle beslenmiş, legal olanakların "kısmı serbestliğiyle" desteklenmiş, liberal burjuvazinin sınıf ayrımlarını ortadan kaldıran teorileri ve saldırılarını köpürterek güçlendirilmiştir. Bu sürecin ne örgütsel ne siyasi ne de ideolojik temelde devrimci, demokrat ve komünist güçler tarafından karşılanamadığı belirlenmelidir.

FAŞİZMİ İŞTAHLANDIRAN TARİHSEL KOŞULLAR

Tüm bölgenin 2011'den itibaren yepyeni çok kapsamlı çelişkiler içine girdiği, rejimlerin değişiminin gündeme geldiği ve tüm ulusal-inañsal ve sınıfsal çelişkiler yanında emperyalistler arası ve bölge devletleri arasındaki çelişkilerin tırmandığı koşullarda, bu ideolojik saldırı ve tasfiye girdabının tüm yansımaları kendisini göstermiştir. Türk hakim sınıfları bölge politikasını saldırganlıktan yana doğru kırarken, aynı saldırganlık egemenler arası mücadelenin kızışmasına paralel içerde de tırmanmıştır. 2015'den itibaren ise düne kadar yanında yer alan liberalleri de içine alacak şekilde Kürt ulusal mücadelesi başta olmak üzere tüm halk güçlerine yönelik topyekün bir saldırı başlatılmıştır.

Bu saldırı gerilla güçleri başta olmak üzere, dinamik olan ve kitlelerin seferber olmasını sağlayacak her mücadele alanına yönelmiştir. Çembere aldığı parlamentarizm ve legal mücadele alanları ise faşizmin güç gösterisi yaptığı saldırı alanları olmuştur. Faşizm, bölgesel ölçekte Rojava ve Suriye işgalleri, Libya ve Doğu Akdeniz'e doğru uzanan askeri

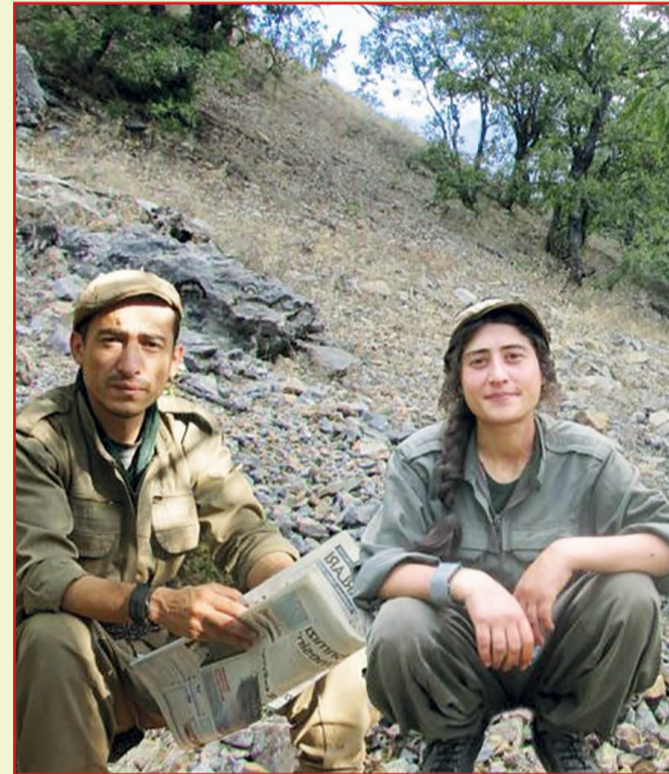
saldırganlık politikası, Kafkasya ve Afrika'da askeri-politik "oyun kuruculuk" hamleleri ile saldırılarını sürekli tırmandırmıştır. Özellikle sınıf mücadelesinin geriye çekildiği, sistem içi sınırlarda mücadeleciler güçlerin hapsedildiği, büyük ve çok kapsamlı politik gelişmeler içinde tüm diğer çelişkilerin sömükleştirilmesinin başarıldığı, şovenist saldırıların soluklanma molası vermeksizin kitleleri kuşattığı, büyük savaş aygıtının hayatın her alanında yüzünü gösterdiği ve yeniden ve pervasız bir hareket tarzı kazanan devlet mekanizmasının büyütülüp geliştirilmesi ile topyekün saldırıya çok ciddi bir moral destek ve zemin hazırlanmıştır. Türk hakim sınıfları; bölgesel şartların uygunluğu ve önceki süreçte çok önemli kazanımlar elde edilen ideolojik kuşatma ve tasfiyeci iklim ile keskinleşen çelişkilere rağmen sınıf mücadelesinin hareket alanı yaratamaması durumunu en güçlü şekilde kullanma azmi içerisine girmiştir.

Faşist diktatörlük bölgesel ölçekte gelişmelere dahil oluşu, onun için çok büyük ve ciddi çelişkilerin, karşı karşıya gelişlerin koşullarını oluşturmaktadır. İçerdeki politik krizin sürekliliği ve buna güçlü şekilde eklenen ekonomik kriz ise topyekün saldırı dalgasını onun için vazgeçilmez bir ihtiyaç haline getirmektedir. Bu koşullar içinde faşizm toplumu daha fazla örgütsüz kılmak, daha fazla şovenizm ile zehirlemek, kitlelerin yaşadığı çelişkilerle oluşan öfkesini ve bileylenen tepkisini zararsız hale getirmek üzerine bir yönelim içindedir. Var olan koşulların uygunluğu onun saldırı dalgasını kesintisiz sürdürmesine ve hatta saldırılarını tırmandırmasına neden olmaktadır.

Bir yandan salgın koşullarının oluşturduğu yeni çelişkilerle uğraşırken bir yandan da sürekli yeni cephe açmakta, yeni şovenist argümanlarla iç ve dış politikasına destek aramaktadır. Bu tabloda egemenler için silahlı mücadele yürüten güçlerin, iktidar perspektifli yaklaşımların, büyük altüst iddiası taşıyan ve bunun örgütlenmesine odaklanan hareketlerin bu süreçte kesinkes ya çürütülmesi ya imha edilmesi ya da belinin kırılması

gerekmektedir. Bölgesel hesapları ve bu alandaki çelişkileri yönetebilmesi için Kürt Ulusal Hareketi'nin tarumar edilmesi, bu hesapları daha sağlıklı yapabilmesi ve içerde başının daha az ağrımaya içine devrimci güçlerin ve bilhassa Halk Savaşı'nda ısrar eden komünist güçlerin etkisiz noktaya getirilmesini sürecin avantajlarını da arkalayarak gerçekleştirmek istemektedir.

Eylül ve Ekim ayı içinde TKP/ML gerilla güçlerine yönelik yapılan operasyonlar ve bir MK üyesi bir bölge komutanı ve iki halk savaşçısının

katledilmesini bu sebeple bir zafer olarak sunmuştur. Artık silahlı mücadele yürütme kabiliyeti olan örgütlenmelerin olmadığı, dağların gerillasızlaştırılacağı propagandasına TİKKO gerillalarının en üst düzeyde silahla karşılık vermesine karşı düşmanın bu kayıpları zafer olarak sunması normaldir. İktidar için, Yeni Demokratik Devrim yolunda, faşizmin anladığı dilden ve zorun tarihsel ve güncel politik karşılığı olan Halk Savaşı'nda ısrar, "yok edilmesi gereken, oldukça tehlikeli" ve geleceği kucaklayacak çizgidir. Düşmanın tüm güç ve olanaklarıyla bu kuşatma ve yok etmeye endekli sürecini, aynı zamanda onun olgunlaşan çelişkilerin gelecekte başına açacağı sorunları şimdiden etkisizleştirme yaklaşımı olarak görmek gerekir. Düşmanın tarihsel bilinci, şekillenışı ve bakışı, gideceği yolun uzun olduğuna dair kavrayışı bugünkü tüm hamlelerini, odak noktalarını belirlemesini sağlamaktadır.

KARŞI HALK SAVAŞI'NA TUTUNALIM!

TOPYEKÜN SALDIRIYA KARŞI TOPYEKÜN VE TEK BİR DURUŞ!

Topyekün kuşatmaya karşı topyekün karşı kuşatma ve hamle yapmanın zorunluluğunu, büyüyen ve bileylenen toplumsal çelişkilerin bugün alınacak siyasal konumlanışla ancak karşılanabileceğini, sınıf mücadelesinin devrim için sunacağı olanak ve fırsatları yakalamaya bizleri yetenekli kılacağını kesin bir şekilde kavramamız gerekmektedir. Halk Savaşı stratejisinin sınıf ayrımlarına dayanan, parça parça iktidarı koparıp alma iddiasından, sınıf mücadelesini

uzlaşmacı ve tasfiyeci çizgilerden kesin ve net bir ayrışma noktasıdır. Tüm bu meselelerin ve sorunların mücadele konusu yapılmasında iktidar perspektifinin, kesin ve büyük alt üst oluşu örgütlenme yaklaşımının kuşanılması anlamına gelmektedir. Bu duruş açıkça belirtmek gerekir ki gericiliğe karşı iktisadi ve siyasal temel yarattığı karşıtlığın, düşmanlığın halk kitleleri cephesinde bilinçli bir şekilde örgütlenmesi, varlaştırılmasıdır. Halk Savaşı, tüm cephelerde çelişkinin ve mücadelenin olduğu her yerde açık bir düşmanlaşma, düşmanın canına okuma hattıdır. Bu aynı zamanda tüm liberal ve uzlaşmacı çizgilere karşı halk kitlelerinin çıkarlarını sahiplenme, onları iyileştirmeci hatta mahkum kılmama yönelimidir.

Gerilla güçleri buna göre konumlanmakta, yolun uzaklığının bilinciyle hareket etmekte, düşmanın saldırılarını bu eksende karşılamaktadır. Düşmanın gerillaya yönelik kuşatması, sınıf mücadelesine yönelik saldırılardan ayrı değildir. Bu eksen de düşmanın iktidar bilincine, iddia ve kararlılığa, sistem dışılığa, halk kitlelerinin her şeyi kazanma mücadelesine bu saldırılarını yönelttiğini anlamak, bilmek ve kesin şekilde kavramak gerekir. Bu kavrayış aynı zamanda bu azgın saldırı

en etkili ve geniş kitlelerin tüm ideolojik-politik gerici zincirlerinden koparacak güç ve kudreti taşıdığını unutmamak gerekir. Gerilla savaşı bu savaş stratejisinin kendisi değildir, bu savaş stratejisinin şah damarı, gelişme ve ilerletilme dinamiği, zayıf ve daha örgütsüz olan gücün güç kazanma ve iktidar bilinciyle donanma aracıdır. Bugün gerilla savaşına yönelik saldırı, tüm gücüyle içerde ve dışarda çelişkilerin savaş eksenine doğru kayan ve kaydırılan niteliğine yönelik karşı-devrimin konumlanış biçimidir. Gerilla savaşında partinin ısrarı ve kararlılığı, düşmanın topyekün saldırısına karşı proletaryanın siyasal çizgisinde işçi sınıfının ve halk kitlelerinin yaşam koşullarının iyileştirilmesi, ulusal sorundaki çelişkinin yapısı, cinsiyete dayalı sistemin yarattığı sorunlara tutum, sağlık-egitim başta olmak üzere bir dizi hakka ulaşma meselesinde belirlenen yer ve devrimin diğer bütün siyasal sorunlarında vb. tüm liberal burjuva anlayışlardan,

karşısında kendi saldırılarımızı ve konumlanışımızı, iddiamızı ve iktidar ereğimizi, bilincimizi ve büyük davanın tarihsel gerekliliklerini anda yerine getirmeye odaklayacaktır.

Bu temelde gerilla savaşına yönelik kuşatmanın sadece gerillanın hareket tarzı, savaş kabiliyeti ile karşılanmayacağı kavranmalıdır. Bu kavrayış aynı zamanda Halk Savaşı'nı kavrama meselesidir. Zira gerilla düşmanın operasyonlarını, saldırılarını büyük oranda boşa çıkarmaktadır. En zor ve daralmış koşullarda dahi gerilla güçleri bu yeteneğini göstermekte, savaş üstünlüğünü düşmana hissettirmektedir. Asıl mesele sınıf mücadelesi yürüten güçlerin bir bütün savaş ve iktidar yöneliminde olması, karşı-devrime karşı

düşmanlaşma bilincini kuşanması, tüm liberal burjuva yaklaşımlarla proletarya arasındaki keskin ayrımın kavranmasıdır. Bu eksene oturan bir siyasi şekilleniş, bulunduğumuz her alanda yaşanan çelişkileri daha yakından inceleme ve çözüm üretmeyi, daha net ve berrak bir ideolojik tutumla sorunları ele almayı ve hiç kuşkusuz sakınımsız şekilde bir pratik yönelimi getirir. Bunun olmadığı koşullarda gerilla savaşını sahiplenme, ona göre şekillenme Halk Savaşı'nın gereğini yerine getirmenin olmadığı kavranmalıdır.

Düşmanın yoğun kuşatması altında bedel ödemek kadar bu bedelin verdiği ideolojik-politik mesajı algılamak da önemlidir. Nubar, Özgür, Rosa ve Asmin, savaş çizgisini en önemlisi de iktidar perspektifli konumlanışın tereddütsüzleridir. Bu düşman kavrayışdır, tarih bilincidir, yolun uzunluğunun kesin kavranışıdır. Bu tutum tüm alanlarda, faaliyetlerde bir siyasi çizgi olarak kavranmalıdır. Tereddüt etmemek, çelişkileri keskinleştirmekten korkmamak, doğru olan şeyi doğru anda ve zamanda en korkusuz şekilde hayata geçirmek tüm sürecin ana halkasının kavranması, Halk Savaşı çizgisinin tüm cephelerde donanması anlamına gelecektir. Bu bağlamda savaşın sorunu aynı zamanda ezilen halk yığınlarının çelişkilerinin doğru temelde ele alınması ve yönlendirilmesi sorundur. Savaşın ve gerillanın sorunu aynı zamanda onun etrafını dolduracak, hareket alanını genişletecek, savaşta etkin ve yetkin bir konumlanış almasını sağlayacak şekilde meseleyle ilişkilendirme, olanakları seferber etme, örgütü ve en yakın kitleyi bu savaşı sahiplenecek düzeye getirme mücadelesidir.

Kavganın en seçkinleri ve cesurları, önderlik düzeyinde ve komutanlık düzeyinde toprağa düştü. Faşist diktatörlük, Halk Savaşçıların bedenlerine işkence yaptığı gibi onların sahipsiz ve belirsiz bir şekilde adli tıpta kalmasını sağlamaktadır. Bu yaklaşımın sadece bedenlere yapılan eziyet, ailelere yönelen bir mesaj olmadığı açıktır. Bu Halk Savaşı'nın ve gerilla mücadelesinin keskinliği, hedef ve amacına yönelik yalnızlaştırma, sahipsizleştirme saldırısıdır. Buna

karşı alınan tutum bizim savaşla ilişkilendirme düzeyimizi ifade edecektir. Önümüze çıkan çelişkinin ne olduğu, niteliği oldukça önemlidir. Buna dair ele alış o çelişkiye müdahale biçimi, odaklanma ve yönelimini de belirleyecektir. Bu anda, bizim için savaşın bir sorundur. Bir keskinleşme tutumudur. Bu keskinliğin tüm alanlarda kendini hissettirmesi gerekir. Savaşın gerekliliğini kavrama bilincinin örgütlenmesine hizmet edecek bir tutumu ifade eder. Şehit yoldaşları faşizmin elinden almak, ona seferber olmak ve bunun gereğine göre devrimci çalışmaları yönlendirmek aynı zamanda onları sahiplenmek, kavgalarını büyütmek, iktidar eksenli mücadelenin her adımda doğal propagandasını yapmak olacaktır. Şehitlerin mücadelemize taşıdığı enerji ideolojik-politik ve örgütseldir. Bu enerjiyi kitlelere mal etmek hayati önemdedir. Geçmişteki görevler ile bugünkü görevler, bugünkü görevler ile gelecekteki görevler, mücadeleyi keskinleştirme ile kitlelerin çelişkilerini yakalama, içinden geçtiğimiz tarihsel koşullardaki sorumluluk ile tarihsel eğilim arasındaki ilişkiyi doğru kurmak, sorumluluk tanımını buna göre yapmak zorunludur. Her cephede kendi perspektifimizi, bugünkü özgün sorunda ortaya çıkan çelişkiyi kitlelere ve en ileri kitlelere yaratıcı şekilde anlatmak, siyasal sorunlar karşısındaki konumlanış şekillendirmek ve bu bilincin nasıl ve ne biçimde bir devrimci çalışmaya dönüştürülmesi gerektiğini bulma görevi vardır. Bu cüret, cesaret, iktidar perspektifi, savaşın sorunlarına odaklanma, kitlelerin politik çelişkilerinde ana halkayı yakalama çabası, geleceği karşılayacağına inandığımız tutunma savaşının çeşitli olanaklarla kuşatılması göreviyle kaynaşmalıdır. Bu kaynaşma dar bir örgütsel çıkar, ihtiyaç olarak kavranmamalıdır. Bu sınıf savaşımının tasfiyecilikle kuşatılan, yıldınlıkla zehirlenmeye çalışılan yanına karşı komünist bir kararlılık ve tutumu ifade edecektir. Bu enerjik ve aktif bir ideolojik mücadele yanında, güçlü ve kararlı bir devrimci pratik ve yönelimi gerektirir. Bu aynı zamanda şovenizm kuşatmasını parçalama, devrim fikrinin iğdiş edilmesine karşı her şeyi kazanmaya kilitlenmiş çizginin örgütlenmesi meselesidir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Eşit, Parasız, Ulaşılabilir, Nitelikli Bir Eğitim İçin YÖK'e Karşı Mücadeleye!

Öğrenci gençlik, özelde de üniversite gençliği bu yıl YÖK gündemini pandemi koşullarının yarattığı bir dizi sorun ve derinleşen bir geleceksizlik ile karşıyor. Bilindiği gibi faşizmin üniversitelerde sopalı bekçisi konumunda olan; 12 Eylül AFC'sinin öğrenci gençliğin yükselen mücadelesine set çekme amacıyla örgütlediği kurum olan YÖK'ün niteliği ve karakteri (Yüksek Öğretim Kurumu) bu yıl öğrenci gençlik açısından daha da teşhir olmuştur. Bu kurum, gerici, anti-bilimsel eğitimin üniversite kürsülerinde yerleşmesinde ve kurumsallaşmasında başat bir rol üstlenmiştir. 6 Kasım 1981'den bugüne bu kurum kuruluş amaçlarından sapmaksızın, egemenlerin çıkarına göre yeni form ve şekiller alarak varlığını sürdürmektedir.

EŞİT VE ULAŞILABİLİR EĞİTİM ÇOK UZAK BİR İHTİMAL

Pandemi koşulları zaten çürümüş ve yamalı bohçaya dönüşmüş eğitimin ve eğitim sisteminin niteliğine dair bir dizi sorunu daha fazla görünür kılarak sürüyor. Özellikle üniversitelerde ilk vakanın açıklanmasından kısa bir süre sonra örgün eğitime ara verilmiş ve online (çevrimiçi) eğitime geçildiği duyurulmuştu. Ayağını yorganına göre uzatamamada epey uzmanlaşmış hakim sınıf temsilcileri açısından durum vahim bir tabloyu ortaya çıkardı. Çünkü online eğitim için gerekli internet alt yapısı bulunmazken ve üniversitelerin buna dönük bir sistemi ve hazırlığı yoktu. Online eğitimin başladığı ilk günlerde peş peşe gelen "x üniversitesinde online eğitim sistemi çöktü" vb. haberleri alışıldık bir hal alarak yeni eğitim döneminde de sürüyor. İmkan ve yeterlilik bakımından nispeten daha elverişli olan özel üniversiteler dahi online eğitim sürecini kendi sistemlerinden ziyade özel platformlarda (Zoom vb.) sürdürüyor. Online eğitimin sistem ve altyapısal sorunları bu iken bir diğer mesele de teknik olarak (bilgisayar, tablet vb.) erişimin sağ-

landığı araçlara ulaşma sorunu. Halihazırda bu araçlara ulaşmadaki fırsat eşitsizliği sürerken on binlerce öğrenci bu araçlara ulaşmadan yoksun.

Yeni dönemde de bu sürecin "ölü yüküyle" girildi. YÖK üniversitelere sormadan tepeden inme bir kararlar ilk dönemin uzaktan eğitim şeklinde olacağını açıkladı. Bazı üniversitelerde de uygulamalı dersler gereği hibrit eğitim modeli uygulanıyor. Yüz yüze eğitimin başladığı üniversitelerde ge-

site yönetiminin "sosyal ve ekonomik gelişime katkı sağlayabilecek, piyasaların çeşitlenen iş gücüne cevap verebilecek, istihdamı arttırabilecek, artan rekabete uyum sağlayabilecek" bir hedefle hareket edeceği vurgulanıyor. Buradan hareketle de bölgesel çapta üniversitelerin kalkınma yönlü kurulacağı ifade ediliyor. Egemen sınıfların çıkarına göre şekillendirilen eğitim sisteminin ve özelde de üniversitelere yeni dizayn veriledursun bu okulların işsizler ordusu yarattığı ger-

kadın da yüksek eğitim düzeylerine rağmen iş arıyor ve işsiz sayılmıyor. Söz konusu raporda işsiz kalma süresinin de geçmiş döneme göre daha uzun olduğu ifade ediliyor.

MÜCADELE VARSA UMUT DA VARDIR!

Hakim sınıfların, bilimsellikten ve nitelikli eğitimden uzak piyasa ihtiyaçları doğrultusunda ve birer rant alanına çevirdiği üniversiteler bu düzenlemeler ile bilimsel niteliklerden daha fazla uzaklaşmış, "milli ve yerli" etiketli vasıfsız sosyal alanlara çevrilmiştir. "Bilimsel proje"lere diye ayrılan bütçelerle üniversite rektörlerinin tencere ve tava aldığı bir üniversite gerçekliği ile karşı karşıyayken, egemenlerin derdinin bilimsel ilerleme olmadığı açıktır. Onları derdi mevcut çıkarları doğrultusunda nesiller ve iş gücü yaratmaktır. Kendi geleceklerinin devamı adına tüm emekçi halk ve özelde ise halk gençliğini çarklarının arasında öğütmeden geri durmamıştır hakim sınıflar. Tam da bu doğrultuda araçlarını ve kurumlarını örgütlemekte buna yönelik po-

litikalarına hız vermektedir. Hiç kuşku yok ki YÖK bu sürecin ilerletilmesinde ve üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesinde dünden bugüne daha da etkili bir rol oynamaktadır.

GELECEKSİZLİKTE VE İŞSİZLİKTE DİBE DOĞRU

Egemen sınıf temsilcisi konumundaki Tayyip Erdoğan geçtiğimiz aylarda yapılan "Cumhurbaşkanlığı Eğitim ve Öğretim Politikaları Kurulu'nda üniversitelerin bölünmesinin ve yeni bir düzeyde kategorize edilmesinin önünü açacak olan 'Yükseköğretim Reformu Politika Belgesi'ni tamamladığını belirtti. Söz konusu belgeye göre, tüm devlet üniversitelerinde üniversite konseyleri oluşturulacak. Üst yönetim, konsey ile rektörden oluşacak. Rektör dahil tüm atamalarda, üniver-

çekliği ortada. Genç İşsizler Platformu'nun raporuna göre finansal istikrarsızlıkla başlayan ve Nisan 2018'den itibaren etkisi belirginleşen ekonomik kriz süreci ve pandemi sürecinde 15-34 yaş grubu genç çalışan sayısı 1 milyon 186 bin kişi azaldı. 15-34 yaş grubunda işsiz sayısı 2 milyon 506 bine çıktı. Yine benzer rapora göre; 5-34 yaş grubundaki işsizlerin yanı sıra 10 milyon 974 bin genç iş gücünün dahi içinde yer almıyor. 24,1 milyon gençten yalnızca yüzde 44,1'i çalışıyor. Çalışan her genç en az 1 gencin daha ekonomik sorumluluğunu taşıyor. 15-29 yaş grubunda ne eğitim alan ne de çalışan/staj gören genç oranı yüzde 33,1'e ulaştı; toplam sayı 5 milyon 903 bine çıktı.

Genç kadınların arasında eğitime ve istihdama dâhil olmayanların oranı yüzde 44,5'e yükseldi. Bu oran, erkeklerin yüzde 21,9'luk oranının çok üstünde. Üniversite mezunu 992 bin

litikalarına hız vermektedir. Hiç kuşku yok ki YÖK bu sürecin ilerletilmesinde ve üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesinde dünden bugüne daha da etkili bir rol oynamaktadır.

Faşizm tüm halk kitlelerini ve gençliği derin bir geleceksizliğin pençesinde umutsuzluğa mahkum kılacak bir süreci adım adım örgütlemektedir. Pandemi süreci ile daha da katmerli hale gelen bu politikalar hakim sınıfların krizlerinin sonucu olarak daha da saldırgan bir tutum almasının sonucudur. Bundandır en ufak hak talebine dahi azgınca saldırmaları. Bu saldırganlığa ve korku iklimine karşı maden işçilerinin yükselttiği "korkmuyoruz, buradayız!" haykırışı biz gençlere ve geleceksizlikle kuşatılan tüm halk kitlelerine umut olmalıdır. Çünkü mücadele, direniş ve örgütlülük varsa umut da vardır. Şimdi gelecek ile aramıza kalın duvarlar örenlere karşı mücadeleyi ve direnişi büyütme zamanı!

25 Kasım; Haklı Taleplerimizi ve Mücadelemizi Yükselttiğimiz Gün Olsun!

Türkiye’de ve dünyada kadınlar, kadın örgütleri, devrimci ve demokrat kurumlar 25 Kasım gündemi ile çalışmalarına başladı. Biz de 25 Kasım’ın tarihsel niteliğine uygun sürece hazırlanıyoruz. Yaygın bir anlayış olarak kadınların gündemini sınıfın gündeminden soyutlayarak örgütlenmeye çalışılan bu sürece karşı, devrimci tarzda kadınların taleplerini kavrayalım, bu talepleri politik olarak örgütleyelim. İçinden geçtiğimiz bu süreci, bu süreç içerisindeki hakim sınıfların durumunu, çelişkilerini, halkı ve çelişkilerini, kadınları ve çelişkilerini etkin şekilde inceleyerek, bulunduğumuz her alanda halk kitleleri içerisinde aktif çalışalım.

Bugün emperyalist kapitalist sistemin derinleşen krizi çok yönlü açığa çıkmış sistem hem kadınlar nezdinde hem de işçi sınıfı ve ezilenler nezdinde teşhir olmuş durumda. Halk hareketleri bunun en temel yansımasıdır. Polonya’da kadınlar “kürtaj yasağına” karşı sokaklara çıkarken, dünyanın dört bir yanında halk hareketlerinin kendiliğinden niteliği son derece açık şekilde çeşitli sokak eylemliliklerine; bu sokak eylemlilikleri ise devlet kurumlarına yönelen şiddet eylemleri halini almaktadır.

Emperyalist kapitalist sistemin sahipleri gelecekte kendilerini nelerin beklediğini görmek için AR-GE (Araştırma-Geliştirme) çalışmalarını sürdürmekte bunun için kitlelerin çelişkilerini araştırmakta, dünyanın dört bir yanındaki halk hareketlerine özel ilgi göstermektedir. Bu kapsamda İngiltere merkezli bir danışmanlık şirketi yaptığı araştırma ile ilgili 2020 Ocak ayında çok çarpıcı bir açıklama da yapmıştı. Ayaklanmaların yaşanabileceği ülkeleri gösteren siyasi risk haritasında yılın ilk altı ayında 125 ülkenin 75’inde halk ayaklanmaları riskinin artacağını öngören şirket, kitlesel ayaklanmalara ilişkin aşırı riskin bulunduğu ülke sayısı 2019

yılında 12 iken 2020 yılında 20’ye çıktığını açıklamıştı.

Türkiye’de ise halkın hem dünyada yaşanan gelişmelerin bir parçası olarak sokaklarda tepkisini koymaya çalıştığı çok çeşitli eylemler gelişti. Bu eylemler lokal de olsa ülkede yaşanan ekonomik, siyasal krizin faturasının halka kesildiği onlarca yeni yasa ve politikaya karşı gelişmekte idi. Bugün de başta kıdem tazminatının gasbı olmak üzere pandemi bahane edilerek milyonlarca işçinin işten çıkarılması ve kısa çalışma ödeneğiyle yaşama-

ya zorlanması, nafaka hakkının gasp edilmesi, esnek çalışma koşullarında işçilerin her dakika işten çıkarılma tehditleriyle çalışmaya zorlanması, sendika örgütlenmelerinin imkansız hale getirilmesinden grev yasaklarına, zamlardan, vergilerin artırılmasına, katmerlenen bir sömürü politikası hayata geçirilmektedir. Patronların ise vergi indirimlerinden teşviklere kadar tüm süreç boyunca korunup kollandığı bir tabloda, Türk devleti de halk nazarında teşhir olmakta halkın sistemden memnuniyetsizliği, saymakla bitmeyecek hak gasbına gösterilen ve bugün henüz mırıldanma biçiminde olan tepkisinden anlaşılmaktadır. Ancak bu gerçekler sadece sistemin anlaşılması bakımından değil sisteme karşı sınıf ve olguların gerçekliği bakımından da iyi okunması gereken bir nitelik taşımaktadır. Önümüzdeki

süreç başta kadınlar olmak üzere bir yanda devletin azgınca saldırılarına gebe iken etkin kitle eylemliliklerine de gebe dir. 25 Kasım’a bu koşullar içerisinde hazırlanıyoruz.

Peki, 25 Kasım’a hazırlanırken somut gerçeklik ışığında nasıl bir politika etrafında ilerlemek ve çalışmak gerekiyor? Kadın kitleleri bu tablonun neresinde? Bizim kadın kitleleriyle ilişkimiz ne durumda? Bu gerçekliğe uygun sürece nasıl hazırlanmalıyız? Öncelikle tüm dünyada açığa çıkan bu saldırılara maruz kalanların yarısı-

çası olarak kadınlara yönelimi ise vahşi bir boyut kazanmıştır. Kadınların ana ilham kaynakları ise yine kadınlardır. Sınıflar mücadelesi boyunca binlerce kadın bu mücadeleye ilham olmuştur. Sınıf uzlaşmacılığı; kitlelerin kendiliğinden hareketine doğal olarak kadın kitlelerinin kendiliğinden hareketine yön vermeye çalışıyor. Hakim sınıflar ise risk haritaları çıkararak tüm dünyada hazırlık içerisinde olduğunu ilan ediyor. Kadınları bu derinleşen çelişkiler etrafında örgütleyen bir yol haritası ile 25 Kasım Kadına

Yönelik Şiddetle Mücadele Günü’ne ve bu günün tarihsel önemini kavrayarak hazırlanalım. Bu çalışmaları, savaş olgusunu, kadınların bu savaş içerisinde konumunu, savaşçı kadınların cüretlerinden ilham alarak örgütleyelim. Bunun bir parçası olarak kadın kitlelerinin Demokratik Halk Devrimi’ne seferber edilmesi perspektifi ile işsizlik, yoksulluk ve şiddete karşı mücadelede kadın kitlelerinin öfkesine politik içeriğik vermek için disiplinli bir çalışmayla 25 Kasım’a hazırlanalım. Son süreçte kadın kurtuluş mücadelesinin en ön saflarında ölümsüzleşen Rosa ve Asmin yoldaşların

kadın bilincine, bu bilinçle işçi ve emekçi kadınlara, savaşı ve savaşın kaçınılmazlığını, bu kaçınılmazlık içerisinde örgütlenmenin zorunluluğunu kavrayalım/kavratalım. Tüm bu süreci devrimci bir pratikle birleştirerek çalışma alanlarımızda her kapıyı çaldığımız, her işyerine girdiğimiz, etkin bir kitle çalışmasına dönüştürelim. Materyallerimizi kitlelerle buluşmak için aktif kullanalım ve bu süreçte en yakından en uzağa, kolaydan zora, basitten karmaşığa çevremizdeki tüm kadınları daha aktif kılarak edilgenlik olgusunu kendimizden başlayarak parçalayalım. Komisyonlarımızı işletip tüm çalışma alanlarında kadınları çalışmalarımızın parçası haline getirerek mücadeleyi daha güçlü sahiplenmelerini sağlayarak YDK’da örgütleyelim/örgütlenelim.

nı kadınlar oluşturuyor. Doğal olarak direniş ve mücadelenin de yarısını kadınlar oluşturmaktadır. Kadınların ezilenin ezileni olma gerçeklikleri bağlamında bu direniş ve mücadelede yerlerini alması ise örgütlülüklerine bağlı bir biçimde şekillenecektir. Bizim rolümüz ise tam olarak orada açığa çıkmakta. Kadın mücadelesine bugün rengini veren, kadını da erkeği de sadece cinsel kimliklerine hapseden akımlar ve bu akımların yön verdiği hareketlere karşı esas olarak kadınları ve halkı sisteme yönelten bir anlayışla çalışmalarımızı örgütlemeli, politikalarımızı bu zeminde en geniş kesimlere ulaştırmalıyız.

Sistemin sahipleri krizini aşmak için her türlü saldırıda pervasızlaşmakta, savaş politikalarına azgınca sarılmaktadır. Bu politikalarının etkin bir par-

Fransa'da OHAL, Şili'de Polis Terörü:

Pandemi Süreci Bahanesi ile Ezilmeye Çalışılan Kitle Hareketleri

Kovid-19 salgınının ikinci dalgası hızla yayılırken pandemi sürecinin önceki safhasındaki gibi peşi sıra kısıtlamalar, sokağa çıkma yasakları, gösteri ve yürüyüşlerin askıya alınması gibi uygulamalar hayata geçirilmeye başlandı. Kısıtlamaların uygulanmaya başlandığı ülkelerden biri olan Fransa'da Bakanlar Kurulu 10 Temmuz'da sona erdirilen OHAL sürecini tekrar hayata geçirdi. Aynı zamanda 4 hafta boyunca sürecek ve 8 büyük kenti kapsayacak şekilde 21.00-07.00 saatleri arası sokağa çıkma yasağı ilan etti.

FRANSA'DA SARI YELEKLİLER VE SOKAK KORKUSU

Son dönemde sık sık hak gaspları ve buna karşın halk hareketleri ile gündeme gelen Fransa'da OHAL süreci pandeminin devlet için bir "fırsat"tan başka bir anlam ifade etmemektedir. Son yılların en geniş çaplı halk hareketlerinden olan "Sarı Yelekliler" Fran-

sa'daki çürümüş sistemin işçi sınıfı ve ezilenlere yönelik hak gasplarına karşı günlerce sokakları tutmuş ve Fransız egemenlerine oldukça kuvvetli bir cevap vermiştir. Fransız devleti açısından bu hareketin örgütlü bir devrimci harekete dönüşmesi bir kâbus olmaya başlamış ve bu kâbus onu hızlı bir biçimde sert önlemler almaya itmiştir. Sözde demokrasi bir anda polis coplarının arkasına çekilmiş ve devlet bütün aygıtlarıyla sarı yeleklilere karşı bir saldırı furyası başlatmıştır. Sürecin aynı zamanda pandemi sürecine denk gelmiş olması, egemen sınıflar açısından sokakları kitlemenin meşru bir zemini olmuş, OHAL uygulamaları ile demokratik gösterilere dahi saldırma olanağı kendilerince yaratılmıştır. Sokağa çıkma uygulamasındaki samimiyetsizlikleri ve aslında neyi hedefledikleri ortadadır. Bir taraftan milyonlarca işçi ve emekçiyi en sağlıksız koşullarda çalışmaya mecbur bırakırken, sağlık haklarını göz ardı ederek

ölüm ve açlık seçeneğinden başka hiçbir seçenek tanımazken diğer yandan "OHAL" ve "sokağa çıkma yasağı" ilan edilmesi esasta neyin hedeflendiğini ortaya koymaktadır. Bu pandemi süreci bir taraftan kapitalizmin en vahşi ve saldırgan yüzünü ortaya çıkarmış, hiçbir koşulun onu sömüründen vazgeçiremeyeceğini ve her krizin kendisi için kazanca, sömürüye ve fırsata çevrilecek bir olanak olduğunu

girdi. Öğrencilerin turnikenden atılma eylemlerine polis saldırmış ve eylemler sokaklarda barikatlara taşmış, sistemin bütün eşitsizlik ve adaletsizliklerine karşı bir harekete dönüşmüştü. Dönem dönem düşük seyirler izlese de geçtiğimiz 11 Eylül'de Şili askeri faşist darbesinin yıldönümünde tekrar ivmelenen sokak eylemlerinde halk, yoğun bir biçimde tekrar polis saldırısına maruz kald. Bu saldırılara

yürüyüşler olduğunda uygulamaktadır. Ancak söz konusu üretici güçler ve emekçiler olduğunda pandeminin tam ortasında savunmasız bir şekilde bırakılmaktadırlar.

Halk sağlığı elbette önemlidir ve halk sağlığını birincil derecede tehdit eden şey kapitalist-emperyalist sistemin ta kendisidir. Ve egemenlere karşı mücadele her durumda birincil planda olmak zorundadır. Fransa'da

karşımıza çıkan tablo, birçok ülkede farklı biçimlerde karşımıza çıkmaktadır. Türkiye'de de tüm eylem ve gösterilere pandemi bahane gösterilerek polis saldırısı gerçekleştirilmekte ancak sağlık hizmetlerine ulaşım alabildiğine zorlaşmakta, vaka sayıları dahi gizlenerek gerçek portrenin halk tarafından görülmesi engellenmektedir.

Halk hareketleri dünyanın birçok yerinde yöneten sınıflara korku sal-

ayan beyan ortaya çıkarmıştır. Bu durumun ezilenler cephesinden görülmesini engellemek, görülse dahi bir karşı koyuşa dönüşmesini, örgütlü bir biçimde sistemin kendisine yönelmesini engellemek için "OHAL" gibi uygulamalara sarılmaktadırlar.

Halkın "nefes alırken dahi zorlanmasına" sadece pandemi değil kapitalist sistemin dünya genelinde içerisinde bulunduğu ekonomik kriz ve girdap da sebep olmaktadır. Tüm bu faktörler yaşam koşullarını oldukça zora sokmuş, halk bir taraftan pandemiye karşı, bir taraftan da ekonomik krize karşı hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

ŞİLİ'DE HALK BARİKATLARDA

Geçtiğimiz yıl ekim ayında "ulaşım zamları" ile başlayan ve devletin genel politikalarına karşı bir başkaldırıya dönüşen "Şili eylemleri" 1. yılını

halk barikatlarda polisle çatışarak cevap vermişti. En son 18 Ekim'de Santiago Meydanı'nda toplanan kitleye polisin saldırması üzerine kitle tekrar direnişe geçip şehir merkezindeki iki kiliseyi ateşe vermişti. Şili halkı pandemiye rağmen devam eden devlet saldırılarına karşı direnmektedir. Sokaklarda hükümet karşıtı sloganlar yankılanırken Şili gerici sınıflarına çok net bir mesaj verilmekte ve egemenler de bu mesajı her zamanki gibi saldırarak karşılamaktadır.

Görüldüğü üzere her egemen sınıf kendi sınıfsal çıkarlarına göre konumlanmakta, bu konumlanış gereği halk sağlığı değil, sömürü ve baskının nasıl devam ettirileceği üzerine çaba harcamaktadırlar. Kimi ülkeler geliştirecek kitle hareketlerine önceden ket vurabilmek veya var olan hareketleri sindirebilmek için "OHAL", "Sokağa Çıkma Yasağı" gibi uygulamalara sarılmakta ve bunu sadece gösteri ve

maktadır. Bu korkunun esas sebebi sadece sokaklarda kitlelerin polisle çatışıyor olması değildir, aynı zamanda onun örgütlü bir güce dönüşerek sisteme yönelme potansiyelinin oluşudur. Gerici sistemlerin pandemiyle birlikte daha belirgin hale getirdiği gerçekliğine karşı halkın iktidarı isteme bilincini kuşanması asıl korkudur. Her ne kadar aktüel ve spesifik bir konu üzerinden ortaya çıksa da tüm bu eylemler nihayetinde tüm toplumsal ve ekonomik eşitsizliklere yönelmektedir. Şili'deki kitle hareketlerinden Fransa'daki "Sarı Yelekliler"e kadar her hareket bu karakteri taşımaktadır.

Her kriz emperyalist-kapitalist sistem için kullanılacak bir fırsattır ancak aynı zamanda kitlelerin sistemden kopuşu ve örgütlü mücadeleye yönelmesi için de birçok olanağı içinde barındırmaktadır.

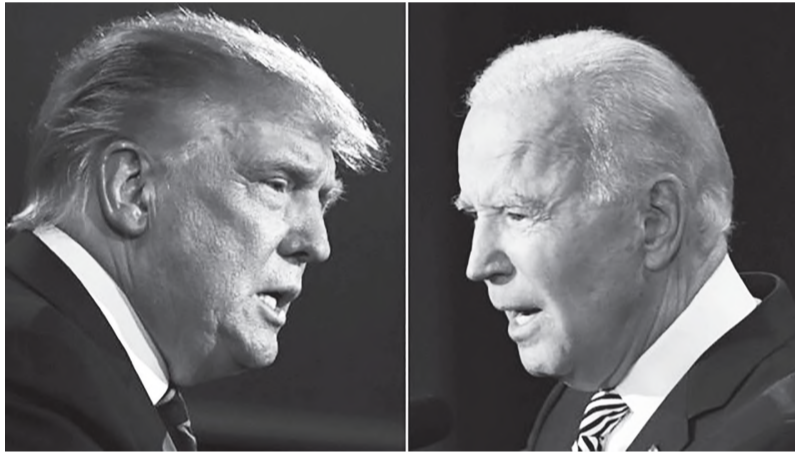
ABD Başkanlık Seçimleri ve Gün Yüzüne Çıkan Gerçekler

Dünya jandarmalığına soyunan ABD, bu kez de 3 Kasım günü yapılacak başkanlık seçimleri, seçim kampanyaları ve tartışmalarla gündemde. ABD seçimleri, büyük bir hegemonya mücadelesinden kaynaklı, neredeyse bütün ülkelerin önemli gündemlerinden biri haline gelmiştir. Bir tarafıyla diğer rakip emperyalist güçlerin, "acaba kiminle yarışacağız bu dönem" hesap ve beklentileri, diğer taraftan ise sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin, bundan sonraki süreçte nasıl baskı altına alınacağı, ne gibi yaptırımlara maruz kalacakları ya da kendilerine bir sonraki dönem hangi rol ve misyonlar biçileceğine yönelik beklenti ve endişeleri temelinde gündemlerinden düşmemektedir.

Diğer yandan ise dünyanın dört bir tarafında yaşayan işçi ve emekçilerin, ezilen ulusların da gündemine girmektedir bu seçimler. Bu gündem oluş elbette büyük beklentiler yerine, yeni saldırı dalgalarının ne olacağına yönelik yaklaşımdan kaynaklıdır. Zira her yeni saldırının, her yeni savaşın mağdurları, işçi ve emekçiler, kadınlar ve çocuklar, ezilen uluslar olmaktadır. Bu anlamıyla saldırı dalgasının büyüklüğü veya daha hafif olması durumunu birçok kişi, kurum ve parti, seçilecek kişinin solda mı, sağda mı durduğuna bakarak yorumlamaktadır. Tıpkı Obama seçildiğinde siyahilerin büyük beklentiler içine girmesi gibi. Elbette kendisine devrimci, komünist diyen birçok örgütün bu beklentiyi güçlendiren yönlendirmelerinin de olduğunun altını çizmek gerekmektedir.

Bu seçimleri çok yakından takip eden, finanse eden ve adaylardan çok kafa yoran bir diğer kesim ise, elbette tekeli burjuvazidir. Petrol şirketlerinden silah tekellerine, inşaat alanından ilaç endüstrisine varana kadar hemen hemen bütün emperyalist tekeller bu seçimin sonuçlarını dört gözle beklemektedirler. Özellikle silah, ilaç ve inşaat tekelleri için seçilecek kişinin saldırgan politikaları benimsemesi, yeni işgal ya da savaş alanları açması bulunmaz bir nimet ve destek için oldukça önemlidir. Çünkü her karışıklığın, saldırının birinci derecede kazananı bu kesimler olmaktadır.

Bu dönemin önemli tartışmalarından biri de yapılacak seçimlerin adil olup olmayacağı üzerinedir. Bu dönem Trump'un "Ne olacağını göreceğiz. Biliyorsunuz, oylardan (posta yoluyla kullanılan oylar) uzun bir süredir şikayet ediyorum. Bu oylar gerçek bir felaket. Bunlardan kurtulmak istiyoruz. O zaman barışçıl bir devir olur. Yoksa devir olmaz, devam eder. Bu oylar kontrolden çıkmış durumda. Demokratlar bunu herkesten daha iyi biliyor" söylemi hem seçimlerin adil olup olmayacağına yönelik tartışmaları alevlendirdi hem de Trump kay-

bederse koltuğu bırakır mı tartışmalarına neden oldu.

Amerikan seçimleri öncesi adaylar televizyona çıkarak karşılıklı tartışma yaparlar. Bu yıl yapılan iki tartışma da sorunlu ve burjuva siyasetin gerçek yüzünü gösteren tarzda olmuştur, ilk tartışmada klasik şımarık çocuk pozundaki Trump'ın sürekli rakibinin sözünü kesmesi, saldırgan ve "saygısız" tutumu gündeme damgasını vurmuş ve günlerce tartışılmıştı.

İkinci televizyon tartışmasında bu kez sunucu birbirlerinin sözlerini kesmesinler diye konuşma sırası geçenin mikrofonunu kapattırdı. Büyük, kutsal demokrasinin temsilcilerinin, çocuklar gibi cezalandırılmaları da başka tartışmaları beraberinde getirdi. Bu tartışmalarda vaatlerini anlatan Biden'a Trump'ın, "Bu siyasetçilerde de hep laf, sıfır icraat. Neden yapmadın o zaman? Bunları hayata geçirmek için sekiz yıl vaktiniz vardı" demesi de dikkatlerden kaçmayan önemli bir ayrıntı olarak kaydedildi. Evet seçim öncesi vaatlerde bulunan siyasetçilerin seçim sonrası bu vaatlerini unutmaları, dün söylediğini bugün inkar etmesi yabancı olmamız, burjuva siyasetin temellerinden biridir. Buradan hareketle, burjuva

siyasetçileri daha yakından tanımak için, onların seçim kampanyalarında birbirleri hakkında söylediklerine bakmak yeterli olacaktır. Zira en ince ayrıntısına kadar birbirlerini mat etmek için araştırma yapıp bütün pisliklerini ortaya sermektedirler. Yani o ünlü sözle ifade edersek birbirleri hakkında söyledikleri her şey doğru olmaktadır.

DEMOKRAT BIDEN MI, CUMHURİYETÇİ TRUMP MI?

Adeta bir şizofreni andıran tavır ve davranışları, açıklamaları ve politikalarıyla ciddi anlamda tepki toplayan Trump'ın alternatifi Biden olabilir mi? Bizim açımızdan bu sorunun cevabı oldukça nettir aslında. Her ikisi de halk düşmanıdır ve alternatif olamazlar. İkisi de emperyalist tekellerin temsil-

cisidir ve onların çıkarları için ezilen halklara ve uluslara düşmandır. Alternatif proletaryanın temsilcilerinin kuracağı sosyalizm ve komünizmdir. Ancak özellikle ABD'li bazı devrimci örgütlerin bu konuda kafalarının oldukça karışık olduğunu söylemek gerekiyor. Tıpkı ülkemizdeki birçok örgüt gibi, "Tayyip giderse her şey düzelir" misali, "Trump giderse her şey düzelir" mantığıyla hareket edip, halk kitlelerini yanlış yönlendirerek sisteme kanalize etmeye çalışmaktadırlar. Bu konuda ABD-DKP'nin yani Bob Avakian çizgisinin hali tam bir perişanlık halidir. Açık şekilde Trump'a karşı Biden'a oy verilmesi çağrısı yapılmıştır. Hâlbuki, Biden ve partisine destek verenlerin, Amerikan halkının haklı ve meşru isyanına destek vermesi ve ona öncülük edip sistemi temelden hedef alması gerekmektedir. Seçim çağrısında şiddet içermeyen eylemler çağrısı yapılırken, Trump ile faşizm tehlikesinin altı çizilmektedir. Faşizm tehlikesine karşı kitleleri barışçıl eylemlerde demirleme çağrısı yapmak, seçimlerde Biden kuyrukçuluğunda demirlemek ancak sınıf işbirlikçi bir anlayışın paradoksu ve tutarsızlığı olabilir.

Seçildiği günden beri işçi ve emekçilere yoğun bir şekilde saldırı poli-

tikalari uygulayan Trump, dış politikada da aynı saldırganlıkla dünya halklarına kan kusturmaya devam etmektedir. İlk defa bir ABD başkanı hakkında açılan azil soruşturmasıyla da dahil birçok yönden teşhir olan Trump, özellikle bir polisin siyahi George Floyd'u boğazına basarak katletmesinin üzerine haftalarca sokakları işgal eden eylemcilere karşı saldırgan tutumu, pandemi sürecindeki ciddiyetsiz ve manipülatif açıklamaları vb. gibi birçok konu nedeniyle eleştirilerin hedefindedir.

Diğer yandan Biden'ın "demokrat", "ılımlı" görünümünün altında kan emici emperyalist tutumu gizlenmeye çalışılmaktadır. Uzun yıllardır siyasetin içinde olan Biden, birçok defa yaptığı açıklamaları geri almış, zamanın, sürecin ve gelişmelerin seyrine göre politika belirlemiştir. Örneğin 2003 yılında ABD'nin Irak işgalini destekleyen Biden, daha sonra bu tutumunu değiştirdi. Bunun sebebi elbette o dönem iç kamuoyunda bu işgale karşı gelişen ciddi muhalefet ve tepkilerdir. Yine bugün göçmenlik konusunda gelen göçmen çocuklarını ailelerinden ayıran "kafes" uygulaması denilen insanlık dışı uygulama konusunda Trump'ı eleştiren Biden'ın, Obama'nın yardımcısı olduğu dönemde bu uygulamanın başlatıldığı, bunda onun da imzası olduğunu unutmamak gerekir.

Trump ve Biden işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı yasaları çıkarılması, daha sert güvenlik önlemleri alınması vb. konularda anlaşmakta, esasta buralardan birbirlerine çok sert eleştiriler yapmamaktadırlar. Bu da bize gösteriyor ki, partilerinin isminde Cumhuriyetçi veya Demokrat yazması, adlarının Trump ya da Biden olması bir şeyi değiştirmiyor. Her iki adayın arkasında da en başta da ortaya koymaya çalıştığımız gibi, tekeli sermaye var. Bu anlamıyla ikisi de bunların çıkarlarını korumakla, onları daha fazla kalkındırmakla yükümlüler. İki klik arasındaki çatışmada, olan işçi ve emekçi halka olacaktır. Öyleyse Trump ve Biden'ı tartışmak yerine, proletarya ve ezilen emekçi kesimlerin kurtuluş mücadelesinin nasıl güçlendirileceğini, anti-emperyalist çizgide mücadeleyi tartışmak ve buna yönelik adımlar atmak belirleyici olacaktır.

Onlardan Öğrenerek, Onlar Gibi Yürüyerek, Onlardan Daha İleriye Atacağız Adımlarımızı

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

6-9 Eylül Nubar ve Rosa, 1-4 Ekim Özgür ve Asmin yoldaşların ölümsüzlüğü kucakladıkları tarih olarak kaydedildi Proletarya Partisi'nin tarihine. Devletin imha hedefli saldırılarına karşı savaşın merkezinde konumlanan kadro, üye ve militanlarımızın omuzladıkları sorumluluk sınıf mücadelesinin bu kesitinde bir karşılık ve değer yaratmaktadır. Kaçkınlığın ve her türden tasfiyeciliğin kol gezdiği bu dönemde, savaşta tutunma iradesi Proletarya Partisi'nin sadece bugününe değil yarınlarına da ciddi bir miras bırakmaktadır. Yoldaşlarımızın savaşta üstlendikleri rol, mücadeleyi kavrayışlarının bir ürünü ve sonucu olmuştur. Her birinin mücadeleye, Proletarya Partisi'yle ve Halk Ordusu'yla kurdukları ilişki, kavrayış ve mücadele birikimi her birinin bugün oynadığı tarihsel role götürmüştür.

Feda olmanın anlamını, ölümü kucaklamanın sırrını, ağır sorumlulukların netliğini onlar mücadele sınavlarından geçerek oluşturmuşlardır. Küçük adımlarla başladıkları, ağır aksak yürüdükleri yolu, kesintisiz ve soluksuz yürümeye dönüştüren, yürüyüşlerine engel olan ne varsa onları aşma iradesi ve çabası, yönelimi olmuştur. Mücadelenin ve buna paralel proletarya partisinin oynaması gereken rolü bilince çıkarıp, anın görevlerini üstlenme cesaret ve cüreti onları ileri atan temel dinamikler oldu. "Geçmişin ölü yükünü" bıraktıkça daha güçlü adımlar atmaya ve koşmaya yöneldiler. Kimi dönem soluksuz kaldılarsa da, yeniden güç toplamayı ve daha güçlü soluklanmayı yine mücadelenin içinde, proletarya partisinin yol göstericiliğinde aradılar. Kendini sınırsız davaya adanmanın kilidini kendilerini sınırsız örgüte açmaktan geçtiğini çözdüklerinde kurtuldular prangalarından. "Geçmişin

ölü yükünü" örgüt ve örgütlülüğün içinde sınırlı dünyalarını yaratarak değil, örgütlülüğün dünyasıyla buluşarak aştılar.

Kör bir inat ve kör bir bağlılıkla üstlenmediler görev ve sorumlulukları. Proletaryanın haklı davasının mutlak zaferine inandılar ve bu inançla tüm zorlu dönem ve dönemeçlerde kaçışı değil savaşmayı sürdürdüler. Ancak böylesi bir inanç ve bağlılık onları karanlığın en koyu zamanlarını aydınlatmaya itebilirdi.

Yoldaşlığı, savaşın içinde sayısız çarpışmayla pekiştirdiler. Hiç tereddütsüz ölüme birlikte yürümek, birlikte düşman pusularından çıkmak, birlikte hesap sormak ve en nihayetinde birlikte ölümü kucaklamak. Ödenen bedellerle kenetlenen bağlar, ödenecek bedellerle gelişmiş, her biri kendinden öncekinin bıraktığı bayrağı devralırken bu sorumlulukla hareket etmişti. Her birinin kendinden önce gidenlerin ardından yazdığı, şimdi yaşamlarında nasıl da anlam ve karşılık yarattığını okuyor ve görüyoruz. Yoldaşlık sadece aynı yolda yürümenin değil, aynı hedefe, aynı ruhla, aynı inançla ve aynı kararlılıkla yürümenin adıydı. Her birinin yaşam öyküsünde yoldaş bağlılığının anlamını proletarya partisine ve mücadeleye bağlılıkla eş değer olması tesadüf değildir. Mücadeleye bağlılık, yoldaşlık bağlarını güçlendirmiş ve her biri buldukları alanda yoldaşlarının sevgi ve bağlılıklarını böyle kazanmıştır. Ne sahip oldukları konum ne de üstlendikleri rol tek başına bu bağlılığı yaratmamıştır. Bu bağlılığın ardında fedakarlık, özveri, bağlılık ve kararlı bir duruş ve yaşam vardır.

Amalarla çıkmadıkları mücadele yolunda amansızlığı öğrenmeleri de zor olmadı. Zorlu koşulların teorisini amalarla yapmadılar, zorlu koşullar amansızlıkla nasıl aşılır onu öğrendiler ve onu öğrettiler. Başarı ve başarısızlıklarla hesaplaşırken de bu kavrayış ve duruşu benimsediler. Amalarla oluşturulan gerekçeler üretmek yerine, gerçekle ve gerçeklikleriyle yüzleşmeyi ve hesaplaşmayı tercih ettiler. Devrimci irade ve kararlılığı amaları ve gerekçeleri ortadan kaldırarak çelikleştirdiler. Koşullara teslim olmanın teorisini yapmamayı yaşamları ile öğreten yoldaşlar, savaşın sürdürülemez denilen koşullarında, savaşın içinde ölümsüzleşerek kanıtladılar irade ve kararlılıklarını.

Yoldaşlarımızın geride bıraktıkları mücadele deneyim ve birikimi, mücadeleyi kavrayışları ve sahip oldukları bilinç bizlere derstir ve yolumuz ancak bu dersler kavrandığı ve bilince çıkarıldığı oranda aydınlanacaktır. Yoldaşlarımızın genç yaşamlarına sığdırdıkları birikim ve tecrübe, mücadelenin içinde ve proletarya partisinin saflarında en önde ve en ilerde konumlanışın genç yaşa sığdırılan inanç ve kararlılıkla mümkün olacağını öğretmişlerdir. Önder Kaypakkaya yoldaşın ardılları olmanın gereğini böyle bilince çıkardıklarını göstermişlerdir. Kavga çocuk yaşta atılmak, genç yaşta militanlaşmak ve bu militanlıkla öncüleştirmeyi öğretiyor yoldaşlar. Kavganın bilinçli neferleri olmayı, sıradan değil sıra neferi olmayı bu kavrayışla başardılar ve bize de bunu öğretiyorlar.

Yoldaşlarımızın çağrıları doğru anlaşıldığında ve kavrandığında, mücadelede ve örgütlü yaşamımızda bu çağrılar ete-kemiğe büründüğünde boşlukları dolacaktır.

Çağrıları Proletarya Partisi'ne daha fazla sarılmaktır. İşçi sınıfını ve ezilen emekçi halkı gerçek kurtuluşa götürececek yegane güç proletarya partisidir. Düşmanın tüm saldırı ve kuşatmalarına rağmen sebatla yürümenin nedeni sahip olduğu ideolojik hatır ve gerçek yıkılmaz olanda bu ideolojidir. Bu gerçek kavrandığı oranda proletarya partisini kucaklamak, bütünleşmek mümkün olacaktır. Kucaklaşmayı bir maneviyattan çıkaracak olan da budur.

Yoldaşlarımızın çağrısına kulak vermek, bu çağrıyı anlamak ve bilince çıkarmanın bugün ki anlamı onları onlara layık biçimde sahiplenmek ve anmaktır. Mücadelenin tüm araç ve yöntemlerini, tüm militan karakterini kuşanarak onları sahiplenmek öncelikli görevimizdir. Mevcut koşullara teslim olmadan, amalar sıralamadan, amansızlığı kuşanarak onları sahiplenmeyeceğiz. Onları unutturmak için düşmanın cenazeleri teslim etmeme saldırısına karşı onları unutturmayacak, mücadelemizin ivmesini yükselterek teslim alacağız. Anın omuzlarımıza yüklediği görev budur ve bunun için durmadan, bıkmadan, yorulmadan, tüm enerjimizle seferber olalım. Nasıl Armenak Bakırcıyan, Süleyman Cihan yoldaşı düşmanın elinden alıp, kavgalarına layık uğurladıysak bugünde aynı kararlılıkla yoldaşlarımızı da söküp alacağız.

Libya'dan Kafkasya'ya Paylaşım Mücadelesi

Keskinleşiyor

27 Eylül'de Dağlık Karabağ bölgesinin paylaşımı için Azerbaycan ile Ermenistan arasında başlayan savaş şiddetlenerek devam ediyor. Azerbaycan'ın kısmi ilerlemeleri ile süren savaşta, iki tarafında birbirine ciddi anlamda üstünlük sağlayamadığını söyleyebiliriz. Emperyalistlerin çağrılarıyla zaman zaman "insani ateşkes" ilan edilse de ateşkes fazla uzun sürmüyor, karşılıklı bombardımanlar ve "ateşkesi kimin bozduğu" suçlamaları ile çatışmalar devam ediyor.

Tarafların sahadaki çatışmaları yoğunlaşırken, emperyalistlerin masadaki bürokrasi çalışmaları da hız kesmeden sürüyor. AB, ABD ve Rusya emperyalistlerince ne kadar "itidal" çağrısı yapılsa da çatışmaları durdurmaya yönelik bir adım atılmadığı aşikâr. Başta Rusya olmak üzere, AB emperyalistleri savaşın ve çatışmaların körükleyicisi olarak Türkiye'yi görüyor. Türkiye'nin Azerbaycan ile olan silah ihracatının zirve yapması, Suriye'den Dağlık Karabağ'a cihatçı çetelerin transferi, ortak askeri tatbikatlar ve TC ordusunun Azerbaycan ordusu- nu eğitmesi, bu savaşın sorumlusunun TC olarak görülmesini kanıtıyor.

Türkiye ve Azerbaycan her ne kadar tek çözümün "savaş" olduğunu üstüne basa basa söylese de emperyalist

efendileri "bürokrasi" çağrısı yapıyor. Emperyalistlerin çağrıları da Azerbaycan'dan daha çok TC devletine. ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, Türkiye'nin Azerbaycan'a desteğine değinerek "Uluslararası aktörlerden bölgeden uzak durmalarını, sorunu körüklememelerini istedik" diyor. Rus Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov da Türkiye'nin askeri çözümün mümkün olduğu açıklamalarını bastıra bastıra reddediyor. Özellikle Rusya bu savaş çıkmaza girdiğinde TC devletini topladığı tüm "delillerle" köşeye sıkıştırarak gibi duruyor. Dağlık Karabağ'da henüz sahneye çıkmayan Rusya, Suriye'de, TC'ye "mesajlar" vermeye devam ediyor. Rusya'nın son "mesajı" TC ordusu ve ÖSO çetelerinin denetiminde bulunan Cerablus'taki kaçak mazot satışı yapılan pazarı balistik füzelerle vurması oldu. Rus donanmasının denizden attığı füzelerle kaçak mazot satışının yapıldığı pazar yerini vurması sonucu çok sayıda kişi hayatını kaybetti. Aynı zamanda Rusya'nın, Suriye'de ÖSO çetelerine ve TC'ye akan IŞİD petrolünün ifşa edildiği dosyayı da Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda gündeme getireceği ifade ediliyor.

Rusya'nın Kommersant Gazetesi, TC'nin savaşı başlattığına ve körüklediğine dair belgeleri yayınlamaya başladı. Kommersant'a göre TC, Tem-

muздaki çatışmaları izleyen askeri tatbikat vesilesiyle Azerbaycan'da 600 kadar asker ve düzinelerce teçhizat bıraktı. 200'ü bir taktik tabur grubundan olan bu askerlerle 27 Eylül'de başlayan savaş planlandı. Bakü'de 90 danışman, Gebele üssünde 120 uçuş personeli, Nahçıvan'da 50 eğitmen, Yevlah üssünde 50 eğitmen, Perekeşkul'daki 4. Kolordu Komutanlığı'nda 50 eğitmen, Dallar üssünde 20 SiHA operatörü, Bakü'deki Haydar Aliyev Askeri Okulu ve Deniz Üssü'nde 20 eğitmen planlama ve koordinasyon için kaldı. 6 uçak, 8 helikopter, 20 SiHA, 18 piyade muharebe aracı, 10 askeri araç ve bir çoklu roket sistemi geride bırakıldı.

Sadece ekimin ilk haftasında Suriye'den 1300, Libya'dan ise 150 paralı çete taşındı. Afrin, El Bab, Serê Kaniyê (Ras'ul Ayn) ve Girê Spî'den (Tel Ebyad) toplanan çeteler 15 günlük eğitimin ardından Urfa'ya, oradan Azerbaycan'a taşındı. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR) de çetelerin Azerbaycan'a transfer edildiğini doğrulayarak çok sayıda paralı çetenin çatışmalarda öldüğünü belirtiyor.

"DİPSİZ KUYU" LIBYA

TC'nin de "MIT"iyle, ordusuyla, donanmasıyla ve askeri yardımlarıyla" dahil olduğu Libya savaşında, BM Li-

bya Özel Temsilciliği, Cenevre'deki görüşmelerde tarihi bir başarı elde edildiğini ve kalıcı bir ateşkes sağlandığını duyurdu. Anlaşmanın en önemli maddesi "yabancı" savaşçı ve paralı askerlerin en geç üç ay içinde ülkeyi terk edecek olmalarıydı. Hem Trablus merkezli Serrac Hükümeti hem de Halife Hafter liderliğindeki Libya Ulusal Ordusu bünyesinde binlerce yabancı asker bulunuyor. TC ordusu da azımsanmayacak yardımlarla Serrac hükümetine destek veriyor. BM'nin açıkladığı bu anlaşmaya Türkiye'den henüz açıklayıcı bir yorum yapılmış değil. Hafter liderliğindeki hükümeti devirmek için yüzlerce uçak dolusu asker, cihatçı çete ve askeri yardım gönderen TC devleti, kısmi kazanımlarını masada kaybetmek istemiyor. Ancak masayı kuranın, emperyalist efendileri olduğunu unutmuyor. Libya'daki ateşkesin kalıcılığını da bozulup bozulmayacağına da Rusya'nın ve ABD'nin bölgede alacağı tavır belirleyecektir. TC ise her hâlükârda bölgeden "avucunu yalayıp" geri dönecektir.

İç politikada sıkışan ve ekonomisi her geçen gün eriyen TC devleti, dış politikada yaptığı askeri ve bürokratik hamlelerle kendisine alan açmaya çalışıyor. İçeride tüm muhalif kesimleri "silindir gibi ezmeyi" hedefleyen egemenler, dışarıda da kaz gelecek yerden tavuğu esirgemiyor. Azerbaycan'ın doğalgaz, Suriye ve Libya'nın zengin petrol yatakları, emperyalistlerin olduğu gibi TC devletinin de iştahını kabartıyor. Libya'da umduğunu bulamayan TC devleti, Kafkasya'da savaşa doğrudan müdahil oluyor.

Dış politikada yaşanan hamleler, içeride başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilenlere ve işçi sınıfına dönük saldırı dalgaları olarak yansıyor. Kafkasya'dan Libya'ya, Suriye'den Doğu Akdeniz'e, TC devleti emperyalist efendilerinin çizdiği sınırlar içerisinde hamle yapmayı sürdürecektir. Biz devrimci ve komünistler de birçok cephe de "cenge" çıkan TC devletinin, krizler sarmalını derinleştirmeli, yükseltelen şovenizm dalgasını kırmalı ve sisteme-devlete karşı oluşan memnuniyetsizliği devrimci-militan tarzda örgütlemeliyiz.

"Yaşamını Devrimcileştirmenin Örneği Hakan Yoldaşa..."

Herkes için olmasa da kendisi için bilinmezliğin içine korkmadan dalarak girdi aramıza. Zira TIKKO'cu olmak TIKKO gerillası olmaya evrilmeliydi artık. Geride bıraktığı yaşam, hiçbir zaman karşılaşmak istenmeyecek zorunluluklar çıkarmıştı karşısına. Belki de hiç istemediği bir karaktere bürünmüş, kimseye güvenmez olmuş, kabadayılığı yaşamın karmaşası içinde çözüm yöntemi olarak seçmişti. Köyünden ayrılmak zorunda kaldığında bir çocuğu daha. Gittiği ortam yani Elazığ, başka bir kültür, yaşayış tarzıydı onun için. Horlanma, aşağılanma, dışlanma ve ezilmenin karşısında kin bilemeyi öğrendi ilkin. Başegmez ve inatçı kişiliğiyle de kendini korumayı öğrendi. Sonrasında ise kendiliğinden gelişen bu öz savunma, devrimci bir karakter kazanmanınca isyan ettiklerinin benzerine dönüşmekten başka bir hâl almadı. Kendi sözleriyle; "kendi kendime karar aldım, ezilmeyeceğim bunların karşısında ama bir baktım ki ben başkalarını ezmeye, bu dünyanın kralı olmaya yönelmişim."

Ersin, Komo'ya evrilir böylece. Okulda din hocasının, yaramazlığı ve dik başlılığı yüzünden taktığı bu lakap, anlamını sormayı hiç akıl etmediği halde hoşuna gider ve Komo Ersin olarak bilinir, tanınır. Elazığ'ın bitirim ortamının insanıdır artık. Cesurdur, gözü karadır, öcünü alır. Bir süre sonra kimsenin kolay kolay yanlış yapamadığı bir "ağır abi" olur. Doğru belki "teke tek dövüşte yenilmedi" ama hayatın girdabından yenik çıktı Komo Ersin. Ailesini çok sevmesine rağmen, bir türlü onlarla rahat bir ilişki kuramamanın vicdan azabı, sevdiği insanla ayrılmasına neden olan yaşam koşulları, dostlarıyla ilişkilerinde yaşadığı hayal kırıklıkları ve madde bağımlılığı, onun yaşamında bir sorgulamaya gitmesine ve insanların gözünden kendine baktığında kendi gerçekliğinden utanmasına neden oldu.

"Ben buraya bir nevi yaşadıklarımın ve yaşattıklarımın kefaletini ödemeğe geldim" diyerek geçmiş yaşamının pişmanlıklarını dile getirmişti. Hakan, tüm bunların sancısını yaşayarak dağa çıktı. Bu onun için bir kaçış değil, kopuştu. Kopuşu yaşama iste-

ği ile kopamama hali, onda çelişkiyi derin yaşamasına neden oluyordu. Gerillaya katıldığı ilk süreçte beklentilerini bulamadı. Onun gözünde her şey, olması gerektiği gibi olmalıydı. Yaşanan küçük sorunlar, onda umutsuzluğa, buradan doğru zorlanmalar yaşamasına neden oldu. Kendi başına buyruk bir yaşamın içinden gelmişti. Kendi inandığı doğrular vardı. Ama bunların çoğunun yaşamda karşılığı

olmadığını yani gerçek doğrular olmadığını gördü. O güne kadar herkesin kendine ayak uydurmak zorunda kaldığı Komo, şimdi örgüte, devrimin çıkarlarına ayak uydurmak zorundaydı. Zorlama burada başladı. Çelişkiler derindi. Derin yaşadı dedik ya, işte o da bu derinliğe dalcak cesarete sahipti. Geçmiş alışkanlıklarını burada da üretti fakat vazgeçmesini de bildi. Örgütle çatışmaları da oldu fakat mütevazı bir şekilde hatalarını kabul etmesini de bildi.

Kendi deyimiyle; "Ben hep insanlardan kaçtım, geldim insanların en canlılarının, en delilerinin içine düştüm. Ben kaçsam da siz kovalıyor, insanı bırakmıyorsunuz, insan da sizi bırakmıyor." İnsan ilişkilerinin sistemdeki yüzü, çıkar ilişkilerini karşımıza çıkarır. En sade ve temiz denilebilecek ilişkileri bile çıkarla kirleten bir gerçeklikle karşılaşırız. Egemen sınıflar için bu en doğrusudur. Halkın toplumsal yaşamındaki yozlaşma ve yabancılaşma tek tek bireylerin çıkar

dünyasında "ululaşmasına" götürür. Hakan yoldaşın yaşamda en nefret ettiği şey, insanlarda çokça yüzleştiği ikiyüzlülük olmuştur. İnsanların kendi çıkarı için yaptıklarıyla insanlara anlattıkları yalanlar, onda tiksintiye varan bir tepkiye neden oluyordu. Geçmiş yaşamında bu nedenle çok insanın canını yaktığını biliyorduk. Bu canını yaktığı insanlar, gelip kendileri anlatıyordu. Ve garip bir saygı ve yine korku duyarları Hakan'dan yana. Hakan'ın onlara ilk sorusu, "esrar kullanıyor musunuz yine" veya "hap satıyor musunuz" olurdu.

Yıllarca o ortamın içinde yaşamış kendince çözüm bulmaya çalışıyordu. Genç insanların esrar, eroin, hap gibi uyuşturucu maddelere ulaşabilmek için birçok suç işlediğini görmüş ve yaşamıştı. Bunların bitmesini istiyordu. Kimi zaman devrimci örgütlerle de temas kurmuş, çetecilik yapanlara karşı bireysel olarak mücadeleye çalışmıştı. Fakat başarılı olamadığı gibi düşman da kazanmıştı. Polisin kendisine gelip "sen uğraşma böyle şeylerle, dalgana bak" diyerek kendini

o yola teşvik ettiğini görmüştü. Ve sonunda bu yaşamdan kurtulamayacağını görüp, gerillaya katılma kararı almıştı. Günlerce Munzur Vadisi'nde dolaşmış, aç kalmış, gerillayı bulmaya çalışmıştı. Bir iki deneme yapmış, başarılı olamamıştı. Sonra bir ortamda dertlenip "TIKKO'ya katılacağım. Ama nasıl olacak bilmiyorum" dediğinde bir yoldaş önce ciddiye almamış (Çünkü Komo belalı biridir. Fazla tanımadığı için yoldaşların başına bela etmeyelim diye düşünmüş) sonra tavır ve davranışlarından samimi olduğunu anlayınca "gel seni TIKKO'culara götürüyüm" diyerek bizlere ulaştırmıştı. Sonrası tufan derler ya onunki mutluluk tufanıydı.

Yalnız bu mutluluk içinde "acaba beni benimserler mi?" "ben ayak uydurabilir miyim?" kaygılarını da içinde barındırıyordu. Keza farklı bir yaşayışı vardı. Ki farklı bir kültürü vardı. Oturması kalkmasına dahi yansıyan bir çekingenlik vardı başlarda. Ama sonra rahatladı. Ve rahatladıkça bizi de kendini de daha iyi tanıdı, anla-

dı. Bazen hayret dolu gözlerle bizim tartışmalarımıza bakardı. Özellikle insanları ikna etmek için (her konuda) sarf ettiğimiz çaba onu şaşırtırdı. Bir insanın hatasını anlaması için ona yardım etmek gerektiğini, bunun da en iyi yolunun tartışmak-konuşmak olduğunu söylediğimizde bir yandan "keşke anlattıklarınızı ben de bilseydim" der, bir yandan da insanların zorla yola getirilebileceğine inandığını söylerdi. Konuşmak, anlaşmak güzel şeylerdi ama ona göre insanların bunu anlaması zordu. Fakat kendinin zorlanmaları açığa çıktığında ve ikna edilip-bilinçlendiğinde bilincin-düşüncenin gücünü gördü. Bilinçlendikçe anlamaya ve anladığını uygulamaya yönelmesini de bildi. Çelişkilerini çözme konusunda ısrarcı olmayı da öğrendi, düşmana vurmayı da...

İlk eyleme katıldığındaki sevinci yüzünden okunuyordu. Yıllarca içinde biriktirdiği kinin, öfkenin dışavurumuydu. Onun için devlete, askere, polise dair söyleyebileceği o kadar deneyime sahipti ki bunu ancak silahıyla ifade edebileceğini söylerdi. Eylemin ardından ilk söz "beni hep saldırı gruplarında örgütleyin yoldaş ne olur" oldu. Ve yine bir saldırı kolundaki yoldaşlarıyla birlikte görevini yerine getirerek ölümsüzleşti. Son eylemi de onun karakterine uygundu. Yoldaşlarının şehadetiyle başlayan operasyonun son gününde düşmanın en zayıf ve rahat olduğunu düşündükleri anda darbe indirmiş, örnek bir tavırla partiyi ve mücadeleyi korumayı bilmişlerdir. Onlar, düşmanın elini kolunu sallayarak gelip darbe vuramayacağını, teknik üstünlüğe rağmen darbelerimizden kurtulamayacaklarını dosta düşmana gösterek ölümsüzleştiler.

Bakış, Aşkın, Hakan yoldaşların pratiği, partimizin yarattığı geleneğin bir devamıdır. Böyle görülmeli ve yaşatılmalıdır.

Ali Kemal Yılmaz (Özgür)

**Hakan (Ersin Erel), 28 Kasım 2016'da Aliboğazi'nde Aşkın (Hasan Karakoç) ve Bakış (Samet Tosun) yoldaşlarla birlikte 24 Kasım'daki hava saldırısında ölümsüzleşen yoldaşlarının intikamını almak için düşmanın bir koluna eylem düzenlemiş; bu eylemde iki asker ölmüş, iki asker de yaralanmıştır. Yoldaşlar son mermilerine kadar savaşarak ölümsüzleşmişlerdir.*

Dersim'de Cezalar, Doğamızı Savunmamıza Engel Olamayacak!

Egemen sistem, yaşamın tüm alanlarına saldırarak halkın, düşünmesini, nefes almasını, yaşamına ve yaşam alanlarına sahip çıkmasını engellemektedir. İnsana, emeğe ve doğaya karşı düşmanlıkları rant ve talanla buluşunca durdurulamaz bir hal almıştır. Elbette tüm bu saldırıları ortadan kaldırmanın yolu genel mücadele hattını güçlü bir biçimde örmekle mümkün olacaktır. Bu gerçeklikle verilecek mücadelede ancak örgütlü davranılırsa belli kazanımlara evrilebilir.

Halkı açlığa mahkum edenler, düşünmelerine dahi izin vermeyenler doğalarını da rant ve talana peşkeş çekerek yaşamı çekilmez hale getirmişlerdir. Umutsuzluğu ve karamsarlığı her geçen gün büyütme çabası içerisindedir. Bu çabayı boşa düşürmek için ve umudunu arayan emekçilere, mazlum halklara ve doğaya cevap olmak için tüm hak arayışları, karşı gelişleri büyütmeliyiz. Halkın güvenini yeniden kazanmanın yolu onlarla yan yana yürümekten geçer. Ülke genelindeki sayısız doğa talanı politiktir ve artık kontrolsüz hâle gelmiştir. Büyük şirketler devlete dahi ihtiyaç duymadan paramiliter güçleri, kuleleri, kalekollarıyla yaşam alanlarına girmektedirler. Karşı gelenler ise yaşamdan izole ediliyor, topraklarına acele kamulaştırmalar getiriliyor, el konuluyor, büyük para cezalarına çarptırılıyor ve hapis cezaları veriliyor.

Dersim doğası, yıllardır bedeller ödenerek sürdürülen devrimci mücadele sayesinde korunmuş ve bu günlere gelmiştir. Devlet burada yaşayan halkı zorunlu göçe tabi tutuyor ve köyleri boşaltıyor. Hemen ardından ise sermayeye kapıları sonuna kadar açılıyor. Son dönem de turizm adı altında herkesin gözleri buralara çevrildi.

Bombalanan dağlara, vadilere, nehir boylarına, tarım arazilerine girmeye başladılar. Yerel taşeron sermaye aracılığıyla girilen bu alanlar yok edilmektedir. Sırf rahat ulaşım, piknik alanları gibi küçük hesaplarla yerel halk, devlet eliyle ikna edilmektedir. Munzur gözelerinde ki reaksiyon projesinde de bu yol ve yöntemler izlenmiştir. Suyunun şişelenerek satılmasıyla başlayan süreç peyzaj adı altında reaksiyon projesiyle devam etmiş ve son olarak da oraya yakın araziler ihalelere açılmıştır. Tüm bunlar tesadüf değildir. Devlet el değmemiş alanları operasyonlarla imha ediyor, ardından şirketler girip yerel işbirlikçilerle buraları yok ediyor. Kaldı ki bu alanlar su kaynakları açısından ulaşılmaz olması gerekirken iş makineleri dahi kullanılıyor.

Kutsal mekân sayılan bir alanı devletin restore edip ticaret ve piknik alanına açması burada yaşayan halkın inancına saldırıdır. HES'lerle kuşatılan, maden sahalarına çevrilmek istenilen Dersim coğrafyası bir bütün

olarak kuşatma altındadır. Son süreçte gündemde olan Munzur reaksiyon projesine karşı insan zinciri eylemine karşı soruşturmalar başlatılmış para cezaları verilmiştir. Bu da halkı engellemenin, yıldırmanın son dönemde ki yeni model saldırılarıdır. Toprağını, yaşam alanlarını, suyunu, havasını savunan köylüyü tankla, topla korkutamadıkları için haklarında soruşturmalar açarak para cezalarına çarptırıyorlar.

Ovacık'ta gerçekleştirilen İnsan Zinciri eylemine katılanlar hakkında başlatılan soruşturma da bahsini ettiğimiz saldırı politikalarının bir ürünüdür. İnsan zinciri eylemine karşı savcılık 81 kişiye soruşturma açtı. Ne yazık ki basında kişiler ön plana çıkarılmış, saldırının asıl amacı ve hedeflerini geri planda bırakmıştır. Geliştirilen bu tutumu da doğru bulmuyor eleştiriyoruz. Hepimizin şahsında verilen cezalar Munzur'a, Munzur halkına ve Dersim çevre mücadelesine verilen cezalardır. Burada öne çıkarılması gereken de budur.

İnsan zinciri eylemini pandemi dolayısıyla sosyal mesafeyi koruduğu için tercih etmek zorunda kaldık. Burada yaşayan halkın rızası olmadan kutsalımıza yapılan bir müdahale söz konusudur. Munzur, burada yaşayan halk için kutsaldır, candır, yaşam kaynağıdır. İnsan zinciri bu kutsalın etrafında insan canından bir koruma olduğunu

bilmelerinin mesajıdır. Cana can olmaktır. Dersim'e, dağlarımıza, nehirlerimize, ormanlarımıza ve içinde yaşayan cümle canlıya karşı duyduğumuz sevginin yanında verilen cezaların bir kıymeti yoktur.

Karadeniz'de yaylasına kepçeyi sokmayan Havva Ana'nın dediği gibi "Devlet kimdir? Biz halkız, halk"... Havva ana, ona yaşam kaynağı olan doğasına duyduğu sevgiyle bedenini siper ediyor kepçelerin önüne. Bu gün Munzur'un üzerinde kepçeler kol geziyor. Geçmişimize bakarak, Havva ananın ve Dersim'de direnenlerin ruhuyla geleceğimize sahip çıkmaktan başka yolumuz seçeneğimiz yok!

Coğrafyamız HES'ler, madenler, orman yakmaları, kuleler, kalekollar, operasyonlar, avcılık ve çeşitli projelerle yok edilmek isteniyor. Daha duyarlı olmalıyız. Eskilerin deyimiyle "Çıla keş hatae sodir niwesena." Her cezanın her zulmün karşısında mücadele gerçekliği bu topraklarda vardır. Doğaya, insana, hayvana, kadına, çocuğa düşman, yok etmeye kodlanmış sisteme karşı topraklarımızı, değerlerimizi korumak biz ezilen halkın kaçınılmazdır...

Dersim'den elinizi çekin!

Yaşam alanlarımıza dokunmayın!

Dersim'den Bir Yeni Demokrasi Okuru

"Ovacık Şehitleri Halk Savaşının Zaferinin Teminatı, Mücadelede Kararlılığımızın Gerekçesidir!"

HABER MERKEZİ- TKP/ML Yurt Dışı Komitesi bir açıklama yayınlarak Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıları andı. İkonline3.net sitesinde yer alan "Ovacık Şehitleri Halk Savaşının Zaferinin Teminatı, Mücadelede Kararlılığımızın Gerekçesidir!" başlıklı açıklama şu şekilde;

"Çeşitli milliyetlerden göçmen emekçiler, yoldaşlar;

(...)

Partimiz bir kez daha çok önemli bir tarihsel kesitte, faşist diktatörlüğün çok büyük saldırı hamlesi içinde, dünyadaki çelişkilerin keskinleşerek ilerlediği koşullarda ısrarla sürdürdüğü Halk Savaşı çizgisinde ağır kayıplar vermiştir. 6-9 Eylül tarihlerinde MK üyemiz Nubar ve halk savaşçısı Rosa yoldaşlar Ovacık'ta ölümsüzleşirken, 1-4 Ekim'de ise aynı yerde Dersim bölge komutanı Özgür ve Asmin yoldaşlar ölümsüzleşmiştir. Partimizi ayakta tutan savaş çizgimiz bir kez daha kan ve can ile ete kemiğe bürünmüş, Komünizm davasının ağır ve büyük bedelleri gerektiren yüce bir dava olduğu bir kez daha bilincimize kazınmıştır.

Bedel ödemiş, ödemeye devam eden

partimiz, mücadelesini bir anlık nefes molası dahi vermeden sürdürmektedir. Her cephede, ölümsüzleşen yoldaşlarımız mücadeleye daha fazla katılımımız, daha keskin ve net duruş içinde olmamız, daha büyük enerjiyle işimizi daha iyi yapmamızın gerekçeleri olmaktadır. Bu partimize sıkı şekilde bağlanma, yoldaşlarımızın ideallerine daha sıkı sarılma, savaş çizgimize daha büyük bir sadakat ile sahip çıkmayı gerektirmektedir. Faşist diktatörlüğün saldırılarını bu bilinçle karşılayacağız, eksildiğimizi zannettikleri noktada daha çok büyüüp, daha güçlü ilerleyeceğiz.

Faşist diktatörlük, yoldaşlarımızı katlederek zafer naraları atarken şehit yoldaşlarımızın ölü bedenlerine işkence yapmaktan geri durmamış, yoldaşlarımızın isimlerini kamuoyuna açıklarken ailelere DNA testi şartı koşarak cenazeleri vermemektedir. Bu faşizmin bildik, tanıdık bir yöntemidir. Şehitlerimizin sahiplenilmesini engellemek, gerilla mücadelesini bu şekilde psikolojik savaş ablukasına almak, güç gösterisi yapmak amaçlı hayata geçirilen bu yaklaşım nafilidir ve kuşkusuz mücadele konularımızdan biridir. Faşizm saldıracak, kural tanımayacak, en ağır işkenceleri yapacak,

en pervasız ve akıl almaz yöntemleri hayata geçirecektir. Bu onların niteliği, ihtiyacı ve doğal yapısıdır. Bizler ise amansız ve kesin bir mücadele ile faşizmin kökünün kazınması için uğraşacağız. Onlar görevini yaptıkça bizim haklılığımız daha fazla açığa çıkacak, kavgamıza daha güçlü sarılma gerekçelerimiz pekişecektir.

Yoldaşlar, halk savaşında tutunma ve ısrar ile hareket eden partimiz ve şehit düşen Nubar, Özgür, Rosa ve Asmin yoldaşların kararlılığını daha fazla kuşanma zamanıdır. Yoldaşlarımızı düşmanından elinden alma ve faşizmin Halk Savaşına yönelik saldırılarını uluslararası alanda en geniş kesime teşhir etme ve göçmen emekçileri soruna duyarlı hale getirerek partimiz çizgisi ekseninde daha güçlü örgütlenme görevi omuzlarımızdadır. Şehitlerimizi en kitlesel ve geniş şekilde anmanın, sahiplenmenin yanında faşizmin cenazelerimize yaptığı işkencelere karşı daha etkin bir mücadele hattı örgütlenme görevimiz vardır. Bu ekseninde tüm uluslararası ve göçmen ilerici kesimlerle bir araya gelme, faşizmin bu saldırılarına karşı daha güçlü harekete geçme zamanıdır. Şehitlerimizi düşmanın elinden alıncaya kadar her alanda bu noktada yoğun-

laşmak, kamuoyuna taşımak, faşizmi sürekli ve kararlı şekilde protesto etmek, bu gündemi diri ve canlı tutmak sorumluluğu altındayız. Faşizmin bu uygulamalarına karşı örgütlülüklerimiz harekete geçmeli, şehitlerimize kilitlenmeli, onların sahiplenilmesini güçlü bir harekete dönüştürülmelidir.

Göçmen emekçiler, dostlar;

Büyük bedellerle, ağır kayıplarla faşizme meydan okuyor, kafa tutuyor ve onu kökünden kazıma yeminleri içiyoruz. Bu iddiamız ve kararlılığımız durmaksızın, yılmaksızın devam edecektir. Faşizmin topyekün saldırıları halkın yakıcı ihtiyacı olan devrim ateşini söndüremeyecek, evlatlarının devrimci enerjisini tüketemeyecek, onun öncülerini teslim alamayacaktır.

Şimdi herkesi şehitlerimizi sahiplenmeye, halk savaşının büyümesine ve gelişmesine daha güçlü katılmaya, cenazelerimizin alınması için daha güçlü adımlar atmaya ve şehitlerimizi faşizmin elinden çekip alacak mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

TKP/ML YURT DIŞI KOMİTESİ

EKİM 2020"

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Gözetmen: 4 Kasım 1979 tarihinde Urfa Viranşehir'de DDKD'liler tarafından katledildi.

Nubar Yalımyan: Ermeni milliyetinden olan Nubar Yalımyan, 5 Kasım 1982'de Hollanda'da MİT tarafından katledildi.

Yaşar Yiğit: 30 Ekim 1980'de İstanbul Maltepe'de yoldaşları ile birlikte bomba eğitimi yaptıkları bir sırada elinde bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Halil İbrahim Kater: Ekim 1980'de Urfa Siverek'te bir ev toplantısında dikkatsizlik sonucu meydana gelen bir kazada şehit düştü.

Barış Aslan: Yurtdışından gelerek, devrimin bir neferi olmak amacıyla 1998 yazında gerilla faaliyetine ka-

ttıldı. 1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan Deresi bölgesinde TC askerleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

Cem Ergüldü: TMLGB İzmir Lise sorumluluğu görevini yürütürken, şehitlerden boşalan her mevziyi doldurmanın bilinciyle hareket eden Erbaa'da şehit düştü.

Tuncay Çarıkçıoğlu: TMLGB kurucuları arasında yer alan Tuncay Çarıkçıoğlu, Kayseri, Sivas ve Çukurova'da faaliyet yürüttükten sonra 1989'da gerilla faaliyetine katılır. 2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi Arısu köyü, Eskiçi Mezrası'nda çıkan çatışmada şehit düştü.

Necdet Oynargül: Kasım 1980'de MİT'ten Ahmet Öztürk'ün cezalan-

dırılması eyleminin ardından tutsak düştü. İşkencede gösterdiği tavizsiz direnişin ardından Çağlayan'da bir gecekondu evine götürülerek katledildi.

Tekin Çakmak: 30 Ekim 1983'te Hozat Incıga köyü kırsalında TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Huriye Çıtak: 28 Ekim 1991 tarihinde Hozat'ın Kurukaymak(Koçeri) köyünde çıkan çatışmada şehit düştü.

TÜRÜŞMEK ŞEHİTLERİ

2 Kasım 2004 günü Proletarya Partisi'ne Halk Ordusu'nun bir birliği ile dost-devrimci bir partinin gerilla güçleriyle birlikte, Dersim Türüşmek köyü Robaik mezrasında seyir halindeyken bir düşman pususuna düşerler. Burada Karadeniz'in Deniz'i, Dersim'in **Ahmet'i Muharrem Yiğitsoy** ölümsüzleşir. Bu çatışmadan bir hafta sonra 9 Kasım'da ise **Aşkın Günel (Doğan, Polat) ve Cafer Kara (Bülent)** yine Dersim'in Türüşmek köyündeki Karderese mezrasında düştükleri düşman pususunda, yaralı olmaları-

na rağmen silahlarıyla çatışmalar ve katledilirler.

Veli Karasu: 1962 Dersim doğumlu olan Veli Karasu Adana'da öğrenciyken tanışır Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. 8 Kasım 1979'da Eşref Şahlar ile birlikte sosyal faşistlerin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledilir. Sosyal faşistlerin lideri daha sonra Proletarya Partisi Adana örgütü tarafından cezalandırılır.

Eşref Şahlar: 1962 doğumlu olan yoldaş, Proletarya Partisinin düşünceleriyle öğrencilik yıllarında tanışır. 8 Kasım 1979'da sosyal faşistler tarafından katledilir.

Ali Haydar Aslan: 1957 Dersim-Mazgirt-Sindam köyü doğumlu olan yoldaş, 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezinde bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşir.

Fethiye Batmaz: 1976 Dersim-Ovacık-Ada köyü doğumlu olan yoldaş, 7 Kasım 1993'te Hozat'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşti.

"Kavga Bir Bayrak Devridir; Nubar'dan Özgür'e, Rosa'dan Asmin'e! Bitmedi, Sürüyor, Sürecek Savaş!"

HABER MERKEZİ- TKP/ML Batı Bölge Komitesi "Kavga Bir Bayrak Devridir; Nubar'dan Özgür'e, Rosa'dan Asmin'e! Bitmedi, Sürüyor, Sürecek Savaş!" başlıklı bir açıklama yayımlayarak Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıları selamladı. ikk-online3.net sitesinde yer alan açıklama şu şekilde;

"Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız;

6-9 Eylül Ovacık'ta ölümsüzleşen Nubar ve Rosa yoldaşların ardından 1-4 Ekim tarihlerinde Özgür ve Asmin yoldaşlar kucakladı kavgayı. Bir kez daha görevin diğer anlamı ölümsüzlüğü kucaklamaktı. Tıpkı diğer görevler gibi bu görevi de hiç tereddütsüz aldılar ve hiç tereddütsüz yerine getirdiler. Nice çarpışmalardan geçilerek geride bırakılan yılların birikim ve tecrübesi ile yöneldiler göreve. Hedef, anın belirlediği görevi başarmaktı ve alınan bu görev de büyük bir inanç ve kararlılıkla başarıldı. Kavga bir bayrak devriydi ve bedeli kancan pahasına yürütülen kavga'nın gelenekinin böyle yaratılacağını çok iyi biliyordu yoldaşlar. Silahlar elden ele böyle geçecek, öncekiler sonrakilere, andakiler yarınlara, mücadele böyle süreklilik kazanacaktı. Kuşaklar kavgada böyle buluşacak ve böyle sürüp gideceğini biliyorlardı. Bildiklerini, bir kez daha hayata geçirmede tereddüt etmediler.

Yoldaşlarımızın kaybı ağırdır. Genç yaşamlarına sığdırdıkları savaş ve önderlik deneyimi, birikimi kayıplarımızın yarattığı boşluğu da anlatmaktadır. Yoldaşlarımız savaşın çeşitli kesitlerine tanıklık etmiş, sayısız düşman çemberini yarmış, sayısız düşman hedefine yönelmiş, kendinden önce ölümsüzlüğe yürüyen her bir yoldaşın devrettiği görevi de kuşanarak yürümüştür. Savaşın en amansız safhasında korkunun sofrasında ekmek yiyip, yığınlığın suyundan içenlere ve olunmaz denilen zamanlara meydan okuyarak savaş iradesini korumuşlardır.

Düşmanın tüm olanak ve tekniklerini devreye sokarak yürüttüğü savaş kayıplarla göğüslenip, karşılanacak ve bu savaşın sonucunda ölümsüzlük bir görev olarak karşımıza çıkacaktı. Bunu en iyi bilince çıkaranlarımız, savaşın merkezinde olanlarımızı ve

tüm görevlerini de layıkıyla yerine getirdiler. Ölüm ve yaşam savaş hasasında iç içe geçen bir denklemdir ve her ikisini kavrayış, mücadele ve savaş karşısındaki ideolojik konumlanışla ilintilidir. Nubar ve Rosa, Özgür ve Asmin yoldaşlar bu çelişkiyi çözmekle sınırlı kalmayarak, düşman kuşatmasının yarılmasında, saldırının geri püskürtülmesinde amansız bir cenge tutuşmuşlardır. Savaşın bugünkü aşamasında gerillanın hem düşmana yönelme ve hem de tutunma mücadelesi amansız ve amansız bir şekilde sürmektedir. Bedeller ödenerek yürüyen bu amansız kavga daha nice bedellerle yürüyecek ve daha nice bedeller ödenerek büyütülecektir.

Yoldaşlar;

Düşman, gerillanın imhasıyla sınırlı kalmayan bir savaş sürdürüyor. Yoldaşlarımızın cansız bedenine işkence yapıyor. Korkuyu, sindirmeyi, teslim almayı gerilla ile sınırlı tutmayarak tüm topluma dayatıyor. Yoldaşlarımızın bedenlerine yapılan işkence, devletin bir savaş yöntemi olarak dönem dönem devreye sokulmuş ancak bu saldırıların hiçbirinden sonuç alamamıştır. Ne kestikleri başlarla çektirdikleri fotoğraflar ne kestikleri kulaklarla gönderdikleri mesajlar, ne meydanlarda sürüklenen cansız bedenler gerilla mücadelesine katılımları ve bu mücadelenin gelişimini engelleyememiştir. Bugün aynı yöntemleri şehit yoldaşlarımıza uygulamakta ve tüm bu barbar yöntemlerinden sonuç almayı hedeflemektedir. Bu hedeflerine dün nasıl ulaşamadılarsa bugün de aynı biçimde ulaşamayacaklar.

Gerillalara kolluk güçlerinin yaptığı işkenceler, devletin ATK denen kurumunda devam etmektedir. Şehitlerimizin cansız bedenleri DNA eşleştirmesi gerekçesiyle ailelere verilmemekte, bu şekilde ailelere ve toplumun ilgili-duyarlı kesimlerine farklı bir işkence ve eziyet biçimi uygulanmaktadır. Faşist diktatörlük, korku endişe kaygı ve baskı yaratacak her yönetime baş vurmaktadır. Devletin bu kurumları bu yaklaşımlarıyla açık hedefimiz durumundadır. Bedel ödediğimiz gibi bedel ödetmeyi, hesap sormayı ihmal etmeyeceğimiz bilinmelidir.

Yoldaşlar;

Bu dönemde yoldaşlarımızın cenaze-

lerinin alınması hedefiyle yürütülecek mücadele oldukça önemlidir. Bu sorun bir mücadele ve yönelim gerektirir. Demokratik ilerici kamuoyunun sahiplenmesi gereken bir sorundur. Parti faaliyetimizin ve alan faaliyetlerimizin esas gündemi cenazelerimizin düşmanın elinden alınması olacak ve tüm yoldaşlarımız, komitelerimiz ve alanlarımız buldukları yerlerde bu gündem etrafında faaliyetlerini örgütleyecektir. Devlet süreci uzatarak yoldaşlarımıza sahip çıkma koşullarını ortadan kaldırmayı, zamanın öldürücü sessizliğinde sahiplenmeyi boğmak istemektedir. Bu amaçlarını boşa çıkarmak için bu sürecin her aşamasını aktif mücadele alanı olarak ele alacağız. Her yol ve yöntemi deneyerek, her biçim ve aracı devreye sokarak düşmanın bu saldırısına karşı duracağız, direneceğiz. Şehit yoldaşlarımızı halka ve kitlelere ulaştırmak, onların yaşamlarını ve bıraktıkları mirası büyütme ancak onlarla birlikte yürümekle mümkün olacaktır. Yoldaşlarımızın kaybı partimiz için ağırdır ve bıraktıkları görevler, görevlerimizi daha da ağırlaştırmıştır. Onları sahiplenmek, düşmanın eline bırakmamak ve hak ettikleri gibi uğurlamak ilk görevlerimizden birisi olacaktır.

Onlar düşmanın en azgın saldırılarına karşı savaş ve kavgada ısrar ettiler. Bu kararlılık, bağlılık ve inançla görevimize sarılacak, adlarını bu kararlılık ve hesap sorma bilinciyle haykıracağız. Nubar (Erol Volkan İldem) ve Özgür (Ali Kemal Yılmaz) yoldaşlar vasiyetlerine bağlı kalınarak İstanbul Sarıgazi'de Parti Şehitliğimizde, Rosa (Fadime Çakıl) ve Asmin (Gökçe Kurban) yoldaşlar Dersim'de sonsuzluğa uğurlanacaklar. Bu iki alan da bizim mücadele mevzilerimizdir, partimizin ve şehit yoldaşlarımızın kavgayı adımladıkları sokaklar ve çarpıştıkları dağ başlarıdır. Kıvılcımın ilk çakıldığı mevziden, yoldaşlarımızın şehit düştüğü mevzilere kadar yüzlerce yoldaşımızın ayak izleri ile yüklüdür bu alanlar. Partimizin 48 yıllık mücadele tarihinde kesintisiz mücadelenin sürdürdüğü bu alanlarda, yoldaşlarımızı kitlesel ve militan bir şekilde uğurlamak bugün esaslı görevlerimizden biridir ve bu dönem yürütülecek faaliyetimizin merkezi halkası bu görevin yerine getirilmesine kilitlenecektir.

Partimize gönül vermiş emektarlarımız, şehitlerimizin aileleri ve dostları-

mız; 48 yıllık mücadelemizde partimize olan güvenini kaybetmeyen, içten ve dışta yönelen her türlü saldırıda partimizin etrafında kenetlenen taraftarlarımız; 48 yıllık mücadelenin çeşitli kesitlerinde üstlendiğiniz görevlerle destek olanlar; dayanışmayı partimizden esirgemeyen ve devrimci sorumluluğu omuzlarına yüklenmiş dostlarımız şimdi içinden geçtiğimiz dönemde bir kez daha partimiz etrafında kenetlenme ve dayanışmayı geliştirme çağrısı yapıyoruz. Partimiz dün nasıl kararlılıkla yürüdüyse bugün ve yarın da aynı kararlılıkla yoluna devam edecek, bu kuşatmayı yarmayı ve yaralarını sarmayı başaracaktır. Bunu başaracak ideolojik hat ve donanımına sahibiz ve bu konuda hiç kimsenin tereddüdü olmamalıdır. Şehitlerimiz kararlılığımızın, iddiamızın, sabrımızın ve bilincimizin kanıtıdır. Onların devrettiği bayrağın taşıyıcıları bizleriz. Bu kavga'nın bir parçası olma görevinin bugün somut karşılığı şehitlerimizi bulduğumuz her yerde sahiplenmektir. Partimizin onları sahiplenme mücadelesi çağrısına yanıt olmaktır. Bu mücadele sizlerle güçlenecek, sizlerle genişleyecektir.

Partimizin çeşitli kademelerinde görevli yoldaşlar; şehit yoldaşlarımızın talimatı açık ve nettir ve bu talimatın belirlediği görevler de açıktır. Bugün dünden daha güçlü ve daha emin adımlarla yürüyeceğiz. Dünden daha güçlü yürüyeceğiz çünkü kavgamızda Nubar ve Özgür, Rosa ve Asmin yoldaşlar var. Onların bıraktığı irade ve bağlılık var. Onların ölümü zılgıtlarla karşılayan gür sesleri var seslerimize karışan. O yüzden eksilmedik arttık, bitmedik çoğaldık. O yüzden kaldıracacağız amalarımızı ve kuşanacağız amansızlığı. Onlar gibi dövüşmenin, onlar gibi yaşamının, onlar gibi savaşmanın ve onlar gibi ölümsüzleşmenin adı olacağız. Nubar yoldaşın devrettiği bayrak Özgür'ün, Rosa yoldaşın devrettiği bayrak Asmin yoldaşın elinde dalgalandı, onların bıraktığı bayrak bizlerin elinde dalgalanacak. Hayalini kurdukları aydınlık sabahları yaratmanın görevi artık bizde. Onların bilincini yüklenerek, onların kararlılığını kuşanarak, onların adlarını kavga andımız olarak haykıralım.

TKP/ML BATI BÖLGE KOMİTESİ

EKİM 2020"

ATK İŞKENCESİNE

SON!

GENAZELERİMİZ

TESLİM EDİLSİN!

